anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ALLEN STEELE

ULTIMUL PĂIANJEN

515

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
PETRESCU CONSTANTIN
CORNELIA GHEORGHE

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1 Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151
Tiparul:
Tipografia „INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet S.A., PO BOX 33-57.

Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995

Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 300

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 515/septembrie 1994)
editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

Premiul de popularitate

"MIHAI IONESCU"

La cea de a treia ediţie a acestui premiu, cititorii de literatură science fiction au ales:

- **La categoria "lucrare scrisă de un autor român": *Dănuţ Ungureanu,* pentru romanul *"Aşteptând în Ghermana".***

- **La categoria "lucrare scrisă de un autor străin": *Editura Nemira,* pentru publicarea romanului *"Dune"* de *Frank Herbert.***

Dintre numeroşii cititori care au indicat aceste titluri, prin tragere la sorţi, s-a atribuit premiul-surpriză domnului *Cătălin-Florin Dogaru,* din Piteşti.

Paginile evidenţiate cu sigla „MTS" sunt realizate cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

2001, la Răsărit de SUE (II)

Statele Unite ale Europei se vor fi format, să zicem, de câţiva ani buni, purtând între graniţe popoare, unele mai egale ca altele, iar frontiera de răsărit a SUE se va desena, să zicem că s-a desenat deja, învârtindu-se şi răsucindu-se cam pe lângă Viena, Budapesta, Praga, Bratislava sau - să ţinem viitorului pumnii - până la graniţa naturală reprezentată de fluviul Dunărea.

N-ar fi rău, în a doua variantă.

Dar nici în cazul frontierei "vişegrădene" eu nu cred că ne vom sinucide, aruncându-ne toţi, 23 de milioane, în Pontul Euxin. Nici vorbă.

Căci aici, la Porţile Orientului, ţara-i bogată. Civilizaţia are vechime, viaţa e dulce, oamenii ştiu carte - şi dacă mai învaţă să facă şi pace, nicăieri nu se va trăi, pe Pământ, mai bine decât în această lume a Levantului extins, ţinutul Balcanilor şi al Mediteranei Orientale.

Dar vom avea mai puţin decât occidentalii! - poate veni riposta. Mai puţine bunuri materiale, mai puţine computere, roboţi de generaţie mai veche (sau deloc), automobile mai puţin performante...

Adevărat, dar avem gustul cititului şi al spectacolului - până şi din politică noi facem teatru, ca liber schimbişti ce ne aflăm -, de la facerea lumii. Avem o natură generoasă, cu munţi, cu ape, păduri şi - imediat ce vom mai pierde din industriile forţat dobândite - cu aer curat şi cer cu stele limpezi.

Să nu ne plângem, zic eu, chiar dacă, privindu-ne în oglindă, se observă cu ochiul liber că nu suntem nici nemţi, nici japonezi, ci creştini, acolo, făcuţi de Dumnezeu o dată cu pământul pe care trăim, vorba poetului, într-o zi de mare inspiraţie, probabil într-o duminică, dimineaţa.

Deci, la răsărit de Statele Unite ale Europei, pe-un picior de plai, pe-o gură de rai, s-ar putea, în veacul viitor, să nu fie rău deloc. Mai ales că, între timp, se insinuează printre balcanici şi orientalii apropiaţi (de fapt, revin acasă, la izvoare), un fenomen cu totul inedit pentru ultimele două milenii, pe nume *democraţia*. Ceea ce înseamnă: conducerea se face de către cei mulţi - prin reprezentanţi aleşi, bineînţeles, dar cei mulţi amendează fiecare gest al celor - puţini - aleşi.

Ei bine, maşinăria asta nouă şi (la noi) nemaivăzută, se poate instala în România arzând etapele parcurse de vechile democraţii ale vestului. Puterile în stat, păstrând separaţia (democratic, obligatorie), pot încerca un feedback mai direct şi mai rapid, realizând mai uşor coerenţa pe care o reclamă un sistem pentru a funcţiona la parametrii optimi.

Executivul, în mod special, poate folosi, cred eu, un software autocorector, copiind şi adaptând idei care circulă nebulos prin societatea umană, căutând hardware-uri potrivite.

Ei bine, aici, la Porţile Orientului, se poate orice - deci şi saltul spre o structură administrativă nou-nouţă, de tipul *guvern-societate comercială*, pe care îl vântură acum sociologii americani (se spune că americanii ştiu mai repede decât alţii cum va fi ziua de mâine; dar sistemul, îndelung sudat, al legislaţiei americane, poate fi un dezavantaj în implementarea unei prea radicale transformări - în timp ce la noi, legislaţia seamănă mai degrabă cu - caut cuvântul propriu - cu o plasă, cu un fileu, vreau să spun că loc de cârmit este berechet şi va fi încă vreme multă, deci, că putem repede schimba, înainte ca birocraţia să se aşeze peste noi, asfixiantă total).

POLITIQUE FICTION

Americanii, tari în sociologie, ies pe piaţă cu idei simple, aproape cu axiome. Will Marshall susţine, de pildă, un truism, acela că principala lecţie pe care ne-o dă secolul care se petrece este aceea că *răspândirea democraţiei şi a pieţelor libere este cea mai bună garanţie pentru pacea lumii!* (într-adevăr, admiţând că o societate pe acţiuni americano-europeano-asiatică se implică în construirea unei autostrăzi est-europene Helsinki - Tallin - Kiev - Bacău - Bucureşti - Sofia - Atena, vă daţi seama că o asemenea construcţie planetară va fi apărată, cu dinţii, de absolut toată lumea?).

A doua idee, rotunjită de Doug Ross şi Robert Shapiro: economia trebuie profilată pe eficienţa întreprinderilor, pe felul în care sunt folosiţi specialiştii de înaltă clasă, tehnologiile de ultimă oră şi, mai ales, ideile şi produsele noi.

Va trebui să trăim mai bine, n-avem încotro, spun ecologiştii, stabilind seturi draconice de legi care pedepsesc aspru poluarea apelor şi a atmosferei. Este adevărat că, la început, sunt curaţi doar cei bogaţi, dar se profilează, ireversibil, la orizont, momentul în care bogatul, pentru a-şi păstra aerul curat, va interzice vecinului sărac să folosească tehnici şi tehnologii otrăvitoare şi urât mirositoare - ba chiar nu va avea încotro şi-şi va deschide punga pentru a-l curăţi şi pe sărac.

David Osborne vine cu ideea cea mai interesantă, aceea a unui guvern care să funcţioneze pe baza unei noi dinamici, prin concurenţă, descentralizare şi conexiune inversă, de tip cibernetic. Ceea ce înseamnă: să-ţi asumi, ca guvernant, succesul, dar şi insuccesul, reacţionând corespunzător, debarasându-te de ceea ce este greşit (şi de cei care au greşit), aducând inovaţii (dar şi pe inovatori) în prim-plan (social), pentru a asigura o dinamică optimă, un metabolism eficient. Dar şi să scurtezi straturile piramidei, ajungând, pe linie cât mai directă, la baza ei, de unde, dacă faci propunerile sociale potrivite, răspunsurile pot veni uimitor de ingenioase şi rapid constructive (exemplul cu blocul nou construit, în jurul căruia proiectanţii aşază, fără să întrebe, aleile asfaltate, pentru a descoperi că locatarii le ignoră; este mult mai rentabil să-i laşi câteva zile pe locatari să-şi facă potecile naturale, pe care n-ai decât să vii mai apoi şi să le asfaltezi!).

Pentru a putea să funcţioneze, maşinăria-guvern trebuie eliberată de sarcina împovărătoare a urmăririi minuţioase a bugetelor şi subbugetelor anuale, care pot fi proiectate pe perioade mai lungi şi sub forma unor fonduri globale pentru fiecare program. În acelaşi timp, trebuie inventat un nou sistem de cuantificare a randamentului (sondajul poate fi una dintre componente), cu rezultatul că munca omului de valoare trebuie răsplătită - ca şi în sectorul particular -, iar acţiunile prost conduse trebuie, din contra, amendate.

Este nevoie, categoric, de legi solide, dar, în acelaşi timp, nu trebuie să ne lăsăm sufocaţi de regulamente şi reguli - spun David Osborne şi Ted Gaebler în lucrarea "Reinventând guvernarea" (dând exemplul hilar al unei firme particulare, *Ace*, care a trebuit să dea în judecată o comisie guvernamentală, FERC, ai cărei membri refuzau, din comoditate, să ia banii de la *Ace*! - dar asta se întâmplă la ei, în America, un asemenea paradox n-ar fi posibil în cazul mentalităţii noastre sănătoase, nu?). "Conducerea trebuie să cârmuiască, nu să vâslească", spun cei doi sociologi, oferind, pentru Guvernul american, soluţia unui holding *sui generis*, capabil nu să ofere servicii directe, ci să îndrepte societatea către starea perpetuă de sănătate, calculând şi prevenind crizele, proiectând viitorul în această economie postindustrială de astăzi, bazată pe ştiinţă, cunoaştere, tehnologii înalte, produse inteligente, flexibile, uşor democratizabile.

În sfârşit, *esenţial este să înţelegem că trebuie îmbunătăţită şcoala* - susţin Ted Kolderic, Robert Lerman şi Charles Moskos, propunând clase speciale pentru tinerii care nu pot sau nu intenţionează să urmeze cursuri în învăţământul superior (excelent!) al SUA. Ideea a fost lansată în programul preşedintelui Bill Clinton şi, cum se întâmplă la americani, a fost repede analizată, pusă în ecuaţie, pe planşetă, şi a şi pornit a naviga pe marea socială.

Şi la noi? va întreba cititorul. Şi la noi aceste schimbări se pot petrece - cu condiţia ca fiecare dintre noi să dorească hotărît schimbarea.

Să profităm, zic eu, de hardware-ul nesigur de acum, înainte ca el să se osifice, reinstaurând metabolismul cu viteză levantină.

Să folosim excepţionala apetenţă a tinerilor pentru nou şi schimbare şi să legăm softurile revoluţionare care zbârnâie, nor, pe cerul acesta de sfârşit de istorie - cum spune Fukuyama.

Statele Unite ale Europei n-au decât a-şi face graniţă unde vor - dar noi prindem la timp marea astronavă către industriile neuronale din viitor, iar frontierele nu vor mai avea nici o relevanţă.

Cu inteligenţă, la răsărit de Statele Unite ale Europei, se poate trăi mai bine ca oriunde.

Alexandru Mironov

THE PLANETARY SOCIETY

65 North Catalina Avenue, Pasadena, California 91106

Louis Friedman, Director Executiv

Societatea planetară reuneşte personalităţi ştiinţifice din lumea întreagă, care - în condiţiile problemelor politice şi economice cu care se confruntă omenirea - încearcă să ofere idei şi soluţii pentru viitor.

În acest scop, Societatea lansează un chestionar la scară mondială, ale cărui rezultate să poată constitui o bază statistică de extrapolare.

Problemele puse în discuţie sunt:

Trebuie ştiinţa să-şi îndrepte eforturile asupra:

1. căutării de inteligenţă extraterestră (SETI)?

2. explorării lui Marte?

3. promovării cooperării internaţionale în explorarea planetelor?

4. este mai interesantă o misiune spre Pluto?

5. reprezintă colonizarea Lunii (pentru a-i folosi materiile prime) punctul primordial al programului spaţial?

6. este o soluţie mai bună explorarea spaţiului cosmic doar cu sondele automate?

Vă rugăm să trimiteţi opiniile dumneavoastră fie direct pe adresa SP, fie pe adresa revistei Anticipaţia.

Vă asigurăm că toate răspunsurile vor fi tratate cu cea mai mare consideraţie.

Desen de Victor Sfârlea

POŞTA REDACŢIEI

VISĂTORUL din Câmpia Turzii. Trimite numele şi adresa pentru un exemplar din Almanahul Anticipaţia 1993.

BRATU VASILE. Str.Mihai Bravu, bl.3, sc.2, apt.17, Oneşti, jud.Bacău, cod 5450, caută următoarele numere din CPSF: 432, 483, 508. Oferă următoarele numere din CPSF : 60, 107, 108, 109, 112, 115, 116, 123, 128, 129, 130, 132, 138, 149, 150, 156, 165, 183, 188, 200, 208, 285, 396, 434, 441, 442.

PANĂ CONSTANTIN. Nu-i rău, dar nici original, Mai trimite.

BUNESCU NICOLAE. Povestiri plăcute, dar fantastice în esenţă (cu toată recuzita SF). Am reţinut "Timpul" şi "Viaţa", deşi nu mai primesc materiale nedactilografiate. Desenele sunt bune, dar nu acceptăm decât în tuş.

Mihai-Dan Pavelescu

ERATA

În nr.508-509 din CPSF a apărut, în două părţi, eseul *Mit şi arhetip în science fiction* de Ursula K.LeGuin, tradus de sub semnatul. Doresc să fac următoarele precizări:

a) În nr.508, fraza "Conform acestui mecanism, progresul ştiinţific este o secătuire treptată a conţinutului mitologic" trimitea în final la o notă explicativă, dispărută din textul tipărit şi pe care o reiau în continuare: "Acest model e reprodus în psihologia freudiană, unde mitul sau simbolul devin măşti, iar trecerea conţinutului subconştient în conştient duce la o vidare progresivă sau secătuire a primului în detrimentul celui de-al doilea. Există aici o contradicţie cu teoria elaborată de Jung şi alţii, în care sunt evidenţiate caracterul ireductibil al simbolului şi relaţia compensatorie, mutual creativă, dintre cele două categorii mai sus menţionate."

b) În nr.509, nota de la pag.3 trebuia să figureze la pag.4. De asemenea, la pag.3, rândul 18 de sus se va citi "legării" şi nu "legăturii", iar la pag.4, rândul 29, "odată" în loc de "o dată".

În fine, profitând de acest spaţiu, semnalez alte erori într-o traducere făcută de mine "Lumea timpului real" (Almanahul Anticipaţia 1994). Astfel:

a) Numele corect al autorului este Christopher, nu Cristopher.

b) La pag.14, rd.24-25; pag.15, rd.14-15; pag.16, rd.46-47; pg.21, rd.43-44 s-a "pierdut" segmentarea specifică textului (prin paragrafe "albe"), iar la pag.18, rd.34, a dispărut fraza: "Mai târziu, după ce Clare pleacă, în sala generatoarelor rămânem doar Querrel şi cu mine."

c) Următoarele se vor citi după cum urmează:la pag.12, rd.26, "prostrată" în loc de "prosternată"; la pag.12, rd.54, "fişa" în loc de "afişa"; la pag.15, rd.1, "timpul de elocaţie" în loc de "timpul elocaţiei"; la pag.16, rd.18, "o corespondenţă" în loc de "corespondentul"; la pag.18, rd.15 "transoruri" în loc de "transoare"; la pag.20, rd.24, "dă" în loc de "dădu".

Cristian Lăzărescu

Intrasem în misiune de mai puţin de zece minute, când am fost mâncat de un căţel.

Sau, cel puţin, cred că a fost un căţel. Când nemernicul cu pricina este de mărimea unui Dogzilla(*) şi te aleargă de-a lungul unei alei, nu te opreşti să vezi dacă i s-au lăsat testiculele sau nu. După cât am putut să disting, înainte ca botul lui vesel să se abată asupra mea depărtare, cu limba lui lungă şi roşie atârnându-i afară din gură, gâfâind uşor în arşiţa amiezii.

Am încremenit imediat la jumătatea unui pas. Rahatul naibii de câine s-a oprit să-şi ridice piciorul stâng din spate şi să spârcâie ceva pipi pe un tomberon de gunoi, care se revărsa de plin ce era, de înălţimea unui bloc turn. Savurând momentul, căţelul îşi înălţă capul şi privi împre- să ies de partea cealaltă a făgaşului betonat pentru roţi, apoi să mă caţăr în susul scărilor de ciment spre tocul uşii. După asta, restul era floare la ureche.

Bineînţeles. Straşnică idee. Dar de-abia străbătusem o jumătate de metru - ceea ce, din perspectiva mea, era ca şi cum aş fi făcut o cursă de zece metri pe opt picioare - când câinele aruncă o privire în jos şi mă reperă.

ULTIMUL PĂIANJEN

de Allen Steele

şi să mă înghită cu totul, era un câine mic, negru, cu o dâră de blană ruginie în jurul gâtului, cu ochi căprui închis şi labe mari - probabil o corcitură între o rasă de câini de vânătoare şi o alta de ciobănesc german. Un cuţu destul de drăguţ, dacă e să nu ţinem seama de împrejurări.

Bănuiala mea că a fost un căţel se bazează pe presupunerea că doar un căţelandru şi-ar bate capul să alerge şi să mănânce un păianjen. Mă aflam pe alee doar de câteva minute, după ce fusesem lăsaţi la colţul ei, urmându-i pe ceilalţi patru păianjeni către zona ce reprezenta ţinta misiunii noastre, când câinele apăru, hoinărind, de pe o alee secundară, doar la cinci metri jur, cercetând probabil aleea să vadă dacă nu se mai afla prinprejur şi vreo altă hienă de prin vecini pe care s-o miroasă sub coadă.

În acel moment, m-am hotărât să mă mişc. Bine-bine, apăruse un câine: mare lucru. Restul echipei escalada deja pereţii casei-ţintă sau se furişa prin crăpăturile pervazului ferestrei de la subsol, iar eu nu-mi puteam permite să fiu lăsat în urmă. Punctul de intrare ce-mi fusese încredinţat, uşa din spate care dădea în afară spre garajul în aer liber, se afla doar la vreo şase-şapte metri depărtare. Tot ceea ce aveam de făcut era să mă vâr sub bara de protecţie din spate a *Sunfire*-ului parcat lângă uşă, să dau ocol roţii din stânga spate şi

Uitasem cum sunt căţeii; până să se înveţe minte, pentru ei orice zboară se mănâncă, şi în această după-amiază fierbinte şi umedă din St. Louis, amicul meu Bowser era îndeajuns de plictisit ca să vâneze tot ceea ce mişca. Păianjen? Ahaha, şo pe el!

Aşa că s-a repezit drept la mine.

Am încercat să scap. Fugă în zig-zag, sprint de mama focului, chiar şi vreo două mişcări săltate din cele pe care le-am exersat în simulatoare, dar ticălosul cel mic era deja pe urmele mele înainte de a putea răzbate până la adăpostul maşinii, plăcuţele de la gât legănându-i-se într-o parte şi în alta, în timp ce eu alergam

(*) Joc de cuvinte între Godzilla, celebrul monstru cinematografic şi dog = câine (lb. engl., n. trad.)

să-mi scap pielea. Mai aveam doar patru metri, dar distanţa părea acum la fel de imposibil de cucerit ca şi patru ani-lumină...

Şi apoi căţelul m-a înfulecat. Se făcu întuneric când păianjenul fu hăpăit şi ateriză pe limba alunecoasă. Am auzit scrâşnetul strident al dinţilor săi în timp ce îmi rodea picioarele... apoi totul deveni negru, în afară de linia roşie de meniu din partea de sus a ecranului.

— Iisuse, am murmurat în timp ce m-am lăsat la loc în cuşeta de lucru. Am ajuns mâncare de câini.

— *În regulă, Roy, poţi să ieşi de-acolo*, spuse vocea lui Libby în cască. *Am pierdut semnalul video...*

Am respirat adânc, apoi am întins mănuşa dreaptă şi am activat tabelele de meniu care mă scoteau din sistem. Jumătatea de sus a celulei de privare senzorială se desfăcu şi am fost dat de-a rostogolul de o pereche de tehnicieni, apoi m-am ridcat în capul oaselor în cuşetă, strângând din pleoape în lumina dură a veritabilei realităţi. Mi-am dat jos mănuşile şi le-am lăsat să cadă pe canapea, pe urmă m-am ridicat în picioare şi l-am lăsat pe unul dintre tehnicieni să mă ajute să ies din ou.

— A luat careva numărul de înmatriculare al câinelui ăla? i-am întrebat.

Vreo doi dintre cei din camera de control începură să rânjească; nu aveam cum să văd reacţiile celorlalţi din echipă, deoarece erau încă în ouăle lor, conducându-şi proprii păianjeni. Libby îmi făcu semn de dincolo de geamul despărţitor, să mă duc lângă ea la consolă. Am smuls cablurile şi le-am lăsat să cadă peste mănuşi, apoi am străbătut arena operativă şi am urcat câteva trepte până în camera de control.

— Ghinion, murmură ea, neridicându-şi privirea de pe tastatură şi ecrane. Derula banda cu viteză; fără să vreau, am urmărit în regim de "repede înapoi" ultimele clipe din viaţa mea de păianjen de grădină.

— Dacă-ţi slujeşte drept consolare, află că restul echipei a pătruns înăuntru.

Am aruncat o privire către ceilalţi oameni de control aplecaţi asupra consolelor lor. Urmăreau înaintarea celorlalţi patru păianjeni, folosind atât diagramele schematice ale casei-ţintă, cât şi imagini video în timp real, transmise de către nanocamere. Jeff şi Anna se furişaseră înăuntru prin ferestrele de la parter şi se aflau în dormitor, respectiv în camera de zi, în timp ce Mike şi Harold cercetau subsolul.

— Nu prea, am spus eu. Dacă nemernicul ăla de câine nu m-ar fi prins, aş fi fost deja în bucătărie.

Ochii mi s-au întors din nou asupra consolei ei; chiar dacă monitorul de acţiune-live era întunecat, am fost surprins să văd că restul pupitrului de comandă era încă activ.

— Maică Precistă, am murmurat. Vrei să spui că sunt încă în viaţă?

Libby îşi împinse ochelarii bifocali până la rădăcina nasului.

— Dacă tu numeşti "în viaţă" a fi digerat în stomacul cine ştie cărei javre, atunci da, eşti în viaţă. Arătă spre meniul de stare. Ţi-ai pierdut două picioare, dar carapacea este tot întreagă şi încă primim date telemetrice, aşa că...

Dădu din umeri.

— Îmhî, eşti încă în joc. Termină de derulat înapoi banda. Cât despre prima întrebare...

— Morgan, ce cauţi aici sus?

Am privit împrejur şi l-am văzut pe şeful de operaţiuni stând în spatele camerei. Phil Cherry era, în afară de mine, singura persoană din centrul de control care nu era ocupată; el conducea spectacolul şi, în această ipostază, căpătase permisiunea să-şi păstreze obişnuitul fel cretin de a fi.

— O ajut pe Libby să evalueze misiunea, nimic altceva.

Instinctiv, am dus mâna la buzunarul de la piept al costumului operativ, scotocind după pachetul de Marlboro, înainte să-mi aduc aminte că-mi lăsasem ţigările în hainele civile, care erau jos, în vestiar. Păcat. Jumătate din motivul pentru care încă mai fumam era fiindcă îl călca pe nervi pe Cherry.

— Vrei o evaluare?

Phil îşi încrucişă braţele pe pieptul costumului său de haine. Costum bej de afaceri, cămaşă albă de bumbac cu gulerul răsfrânt, cravată roşie prinsă cu acul de rigoare, pantofi din efectele FBI-ului; fie purta acelaşi rând de haine în fiecare zi, fie avea o duzină, toate la fel, pitite în dulap.

— Te-a mâncat un câine... ce zici de evaluarea asta? Această misiune a fost compromisă din cauză că tu nu ai fost în stare să întreci în isteţime un câine vagabond. Sunt...

— De fapt, domnule, nu este vagabond, spuse Libby. Cred că avem o identificare pozitivă a lui.

M-am uitat înapoi, peste umăr, la consola ei. Derulase banda până când localizase momentul în care câinele mă observase pentru prima dată pe alee; în acea clipă, plăcuţele de metal ce îi atârnau de zgardă deveniseră vizibile şi Libby folosise zoom-ul pixel cu pixel ca să mărească imaginea şi să o focalizeze pe semnele gravate pe plăcuţă.

— Numărul lui de înmatriculare este unu-unu-opt, spuse ea, arătând către o plăcuţă rotundă suspendată sub gâtul căţelului. E şi o plăcuţă de control antirabic în spatele ei, dar nu pot să disting decât primii trei digiţi... vedeţi? Arătă către o plăcuţă mai mică, în formă de inimă, care era ascunsă vederii de prima.

— Trei-unu-şase... asta-i tot ce pot să-mi dau seama.

— Ei şi? Cherry nu era impresionat. Nu văd ce-are asta de-a face cu restul..

— Să lăsăm degeţelele să alerge un pic.

Începu să introducă instrucţiuni de la tastatură. Mi-am lăsat mâinile pe spătarul scaunului ei şi m-am aplecat înainte, să o privesc la lucru, dar Cherry încă nu terminase cu mine.

— Aveam nevoie de cineva în bucătărie care să vadă cine intră pe uşă, spuse el, îndreptându-se spre noi. Tu trebuia să fii omul de bază pentru poziţia asta. Acum suntem nevoiţi să aducem pe altcineva, să acopere bucătări şi dacă nu putem să-l aducem la locul faptei până când se face târgul...

— Am accesat înregistrările departamentului municipal al sănătăţii, anunţă Libby, arătând spre fereastra pe care o deschisese în ecranul ei. Uitaţi-vă ce-am găsit!

Ne-am uitat. Proprietarul căţelului era înregistrat ca fiind Coleman, Barry A., adresa 115 South Baylor: exact aceeaşi adresă cu cea a casei în care ne infiltram. Numele căţelului era Tripper(*) - uşor ironic, luând în consideraţie ocupaţia purtătorului.

— Fir-aş al naibii, am murmurat eu. Am fost mâncat de câinele ticălosului.

— Ă-hă. Libby manevră trackball-ul(**) pentru a mări imaginea câinelui, până când aceasta umplu ecranul. Trebuie că-l dă afară în timpul zilei, când e plecat, apoi îl lasă înăuntru când se întoarce acasă.

— Sărmanul animal, murmură Cherry cu vocea pe jumătate şoptită, privind ţintă peste umărul meu. Nu-i de mirare că-i destul de flămând încât să mănânce şi păianjeni... stăpânu-său îl zvârle afară să se descurce singur toată ziua.

Se potrivea. Cherry era o pacoste în relaţia cu alte fiinţe omeneşti, dar i se înmuia inima pentru un căţel părăsit, rătăcind pe o alee. Probabil că şi el purta o plăcuţă antirabică pe sub cămaşa de bumbac şi cravată.

— Nu v-aţi prins? întrebă Libby. Dacă se tot învârte pe lângă uşa din spate, înseamnă că-l aşteaptă pe Coleman să se întoarcă acasă. Just?

Am aprobat încet din cap; Cherry aştepta ca Libby să zică mai departe.

— Ei bine, continuă ea, dacă stăpânul lui îl dă afară când e plecat, ce ne spune asta?

Mi-au trebuit câteva secunde ca să pricep; Phil îmi trase una zdravănă pe spate chiar când dădeam să deschid gura.

— La naiba! exclamă el. Nu e învăţat să nu facă în casă!

Am aruncat o privire la cronometrul misiunii aflat în partea de sus a ecranului lui Libby. Ora H minus douăzeci şi şapte de minute, cincizeci şi unu de secunde şi câteva milisecunde în plus rămăseseră până când era prevăzut să sosească Coleman acasă. Oamenii noştri din zonă ne informaseră că legătura lui parcase deja în stradă, aşteptând ca Monte Carlo-ul model '99 să intre pe alee şi să parcheze în spatele Sunfire-ului, pe

---

(*) tripper = drumeţ; excursionist (lb.engl., n.trad.)

(**) trackball = un nou fel de periferic, în genul *mouse*-ului, la care bila se acţionează direct cu mâna, nemaifiind nevoie de deplasare pe o suprafaţă plană. (traducere aproximativă: "bilă de urmărire")

care îl ţinea de ochii lumii în garajul în aer liber.

— Păianjenul mai e copacetic? întrebă Cherry.

— Optzeci la sută, răspunse Libby. Închise fereastra şi-i arătă graficele pe care le văzusem mai înainte. În afară de semnalul video, pe celelalte le avem încă în ordine. Din punct de vedere al mobilităţii, două picioare sunt terminate, dar celelalte şase rămase sunt încă operaţionale. Acizii gastrici din stomacul câinelui... din stomacul lui Tripper... nu par să fi avut cine ştie ce mare efect până acum.

— Poţi să sari peste sistemul RV? Să treci direct pe manual? Ia arată-mi cum îi mişti picioarele.

Libby apăsă câteva taste. O altă fereastră se deschise pe ecran: o diagramă a păianjenului meu, inactiv în interiorul maţului lui Tripper. Mişcă trackball-ul înainte şi înapoi; cele şase picioare rămase se mişcară spasmodic înainte şi înapoi.

— Avem control fără RV, telemetrie bună. Atâta timp cât câinele nu vomită păianjenul, suntem...

— Dar asta şi vreau!

Mi-am dat seama unde doreau să ajungă.

— O, nu, am spus eu, scuturând din cap în timp ce mă îndreptam de spate. Nici vorbă. Sub nici o formă. Nu puteţi să-mi faceţi una ca asta...

Libby îmi oferi unul din acele rare zâmbete de-ale ei, aruncându-mi o privire peste umăr.

— Ce se duce în burtică, murmură ea, trebuie să iasă pe...

— Nu-mi faceţi una ca asta!

Cherry nu ne băgă în seamă, uitându-se cu atenţie la ecran.

— În regulă, spuse el. Cred că suntem încă în joc. Libby, continuă să urmăreşti câinele. Agită picioarele din când în când, dar nu mişca păianjenul din loc până când Coleman nu soseşte acasă. Pe urmă vreau cuţu ăl mic să aibă o durere groaznică de stomăcel, imediat după ce stăpânu-său îl bagă înăuntru. Morgan, treci înapoi în oul tău şi fii gata să intri în acţiune.

— Nu poţi vorbi serios!

Se întoarse pe călcâie ca să mă bată cu mâna pe umăr.

— Activează-te, agent, îmi spuse el, rânjindu-mi. Gândeşte-te la asta ca la un serviciu adus ţării tale.

Găozaru'.

Se împlineau mai multe luni de când departamentul îl tot urmărea pe Barry Coleman, încercând să adune suficiente probe împotriva lui pentru a convinge un mare juriu federal să-l pună sub acuzare.

Cocaină, heroină, opiu, tot soiul de halucinogene artizanale şi de amfetamine, ultimele porcării obţinute pe calea bioingineriei, precum onany sau foobah... Barry Bau-Bau, cum era cunoscut în stradă, cu toate astea făcea comerţ. Era unul dintre traficanţii de primă mână din Midwest, mijlocind intrările

Desen de Radu Gavrilescu

şi ieşirile de drog din St. Louis, în tot acest timp ascunzându-se cu grijă în spatele paravanului de vânzător mic-burghez de maşini la a doua mână. Avea aproape cu siguranţă relaţii cu găştile din stradă şi, probabil, câteva legături cu cartelurile de droguri sud-americane. Un peşte relativ mare într-un eleşteu relativ mic, dar speram că el ne-ar putea conduce la locul unde adăstau rechinii cei mari.

Problema era că acest Coleman nu se droga, în ciuda a ceea ce vindea. Se menţinuse la un nivel mediu de existenţă, locuind într-un cartier liniştit din partea de sud a oraşului, unde fiecare îşi vedea de treburile sale. Nu prea primea musafiri; îşi plătea impozitele, îşi tundea regulat gazonul din faţa casei, chiar îşi înmatriculase câinele. Unde îşi ascundea banii, doar Dumnezeu ştia: dosarul lui de la bancă nu dădea la iveală nici o depunere sau retragere zdravănă de bani, astfel încât orice fonduri mai mari trebuie că erau ori spălate prin intermediul cine ştie câtor întreruperi electronice în reţea, ori ascunse într-o groapă în pământ. Nu avea cazier, în afara unei infracţiuni minore de pe vremea adolescenţei, în 1983, de simplă deţinere de marijuana; în cei douăzeci de ani care trecuseră de atunci, fusese curat ca lacrima. Totuşi, strada povestea alt soi de poveşti despre el şi acesta era motivul pentru care eram pe urmele lui.

Departamentul ştia că o afacere importantă urma să fie încheiată; un cargobot plin cu cocaină nerafinată se afla chiar în momentul de faţă în apele Golfului, navigând către Galveston sub pavilion olandez. Paza de coastă, vameşii, precum şi departamentul erau pregătiţi să pună mâna pe el imediat ce ar fi lăsta ancora şi oamenii de legătură ai lui Coleman l-ar fi asigurat că drogul se află la bord - cam cu zece minute înainte ca noi să arestăm nava - deci în privinţa asta nu era nici o problemă. Totuşi, o nouă încărcătură de droguri era doar o nouă încărcătură de droguri: ceea ce vroiam noi erau vânzătorii şi, cel mai important, cumpărătorul, iar acesta era chiar Barry Bau-Bau în persoană.

Ştiam cine, ştiam când, ştiam cum. Tot ceea ce mai aveam nevoie erau probele înregistrate. După ce făceam rost de probe concrete ale unei tranzacţii în bani gheaţă între el şi vânzător, tot ceea ce mai avea de făcut magistratul suprem era să-şi pună sigiliul pe hârtie şi împuţitul de Coleman era al nostru.

Asta era partea cea grea. Până acum, orice încercare de infiltrare electronică obişnuită dăduse greş, deoarece Coleman şi trupa lui îşi puricau în fiecare zi casa şi maşina să le cureţe de microfoanele noastre. În plus, doi dintre oamenii noştri de la secţia narcorice fuseseră deja omorâţi în timpul misiunii. Unul din ei fusese norocos; a fost doar împuşcat în ceafă, iar cadavrul i-a fost aruncat de pe un pod în râul Missouri. Credeţi-mă pe cuvânt că nu vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea tip.

Aici intră în scenă unitatea mea. Nu aveţi nevoie de detalii; luaţi pur şi simplu ultimul număr din *Popular Science* şi o să găsiţi acolo mare parte din chestiile de tehnologie cu care ne jucăm, în măsura în care informaţia a fost filtrată mai întâi de cei de la biroul de relaţii cu presa. Nanotehnologie, microrobotică, teleoperaţii RV, legături de telecomunicaţii celulare ecranate, mă rog, tot ceea ce ar putea să viseze în visele lui cele mai nebuneşti un cyber împătimit, noi aveam pus la dispoziţie. Suntem răi, suntem cât unghia de mari.

Aşadar... cu o jumătate de oră înainte de momentul în care Barry Bau-Bau se presupune că se va întâlni cu prietenii săi din cartel, o camionetă rablagită trece încet pe strada sa, depăşind maşina în care stau prietenii lui. Tipul de pe scaunul de lângă şofer se face că tocmai dă gata o porţie de jumătate de litru de lichior de malţ; zvârle cutia goală pe fereastră, drept pe gazonul din faţa casei lui Barry Bau-Bau. Pe-aici, prin cartierul ăsta, toată lumea face la fel; tipii din maşină nu dau prea mare atenţie incidentului. Cutia este deja pe jumătate turtită, aşa că nu se rostogoleşte prea departe; aterizează în iarba din apropierea aleii ce duce spre garaj...

Şi, după câteva clipe, începem să ieşim pe furiş afară.

Curat, nu? Stai doar şi aştepţi până când apare un câine şi te borăşte afară, întinzându-te pe drăguţa de

podea curată din bucătăria unui găozar.

Lumina reapăru în universul virtual pe măsură ce păianjenul ateriză pe linoleum, cu picioarele adunate laolaltă într-un mic cocoloş îndesat. Dădusem deja încet volumul căştilor, dar sunetul făcut de Tripper în timp ce zvârlea afară bucăţele de mâncare de câine nedigerată era îndeajuns sămi întoarcă stomacul pe dos.

Am închis ochii, i-am mulţumit lui Dumnezeu că nanociberneticienilor care proiectaseră păianjenii nu le trecuse prin cap să adauge şi cale de semnal olfactiv, şi am aşteptat să mi se potolească ameţeala.

— Of, la dracu', Tripper! Câine rău ce eşti! Rău, rău de tot!

Am deschis ochii la loc, exact la timp pentru a vedea două picioare enorme înaintând spre mine: Jeans-i cu manşete, purtaţi pe deasupra unei perechi de cizme de cowboy cu vârfurile ascuţite, oprindu-se de o parte şi de alta a băltoacei alunecoase în care zăceam. Un schelălăit ascuţit de câine la ananghie, apoi o pereche de mâini uriaşe coborî din ceruri. Am apucat să văd doar picioarele din spate ale lui Tripper şi acesta dispăru ridicat în văzduh, apoi se putu auzi cum un mic nemernic cu blană era bătut la fund.

— Nu poţi să te ţii deloc pe tine, împuţit mic ce eşti? Fir-ai tu să fii al naibii!

Râset răguşit dintr-o altă cameră de dincolo de bucătărie; cineva vorbind în spaniolă.

— Aşteaptă o clipă, Carlos. Împuţitu' ăsta de căţel face tot timpul aşa... Iisuse Christoase atotputernice...

Un alt leviatan păşi în bucătărie. Pe acesta îl puteam vedea limpede acum; să spun că era cel mai mare mexican pe care îl văzusem vreodată în viaţa mea nu reprezenta doar o chestiune de perspectivă, căci era de dimensiunile unui taxi marca Tiajuana.

— Hei, omule, dă-mi-l mie, mugi el. O să-l iau acasă şi-o să fac chiftele din el.

Râsete şi mai puternice. În spatele lui Carlos se mai afla cineva, dar nu îl puteam vedea. Pământul tremură când cizmele de cowboy călcară apăsat de-o parte şi de alta a Lacului Vomito; se auzi scârţâitul metalic al uşii de plasă din spate deschizându-se, apoi urletul de suferinţă al lui Tripper pe când era zvârlit afară, în alee.

— Îmi pare rău, Tripper, am murmurat eu.

Era vremea s-o iau din loc, înainte ca stăpânul să vină să cureţe mizeria de pe jos. Am întins cele şase picioare rămase ale păianjenului, am călcat pedalele din podea pentru a acţiona giroscoapele care să-l ridice în picioare, apoi am împins joystick-ul înainte. Păianjenul începu să-şi croiască drum cu greu prin vomă...

— Uua, fii atent la chestia asta, omule! Tripper a mâncat un păianjen şi încă mai trăieşte!

Superb. M-a observat Carlos Taxiul. Arăta cu degetul în direcţia mea, faţa lui urâtă exprimând cea mai mare surpriză de care avusese probabil parte de când o prinsese pe Tia Maria suflând în instrument pe sub masă la cheful de ziua lui de naştere.

— Calcă pe el, ce mai stai! ţipă vocea aparţinând cizmelor de cowboy. Isuse, e-al treilea pe care-a trebuit să-l omor de când am sosit acasă...

— Uua, măi omule! Nu calc eu în căcatul ăsta, în nici un caz!

Nu aveam timp să stau să mă întreb ce vruseseră cizmele să spună cu remarca aceea. Am rupt-o la fugă spre dedesubturile tejghelei de bucătărie; odată scăpat din vomă, păianjenul câştigă în viteză, dar mai avea de străbătut încă aproape un metru până să atingă panourile din placaj ale tejghelei.

De-abia mă retrăsesem la adăpost sub lambriuri, când cizma de cowboy se şi abătu asupra micii bucăţi de podea pe care o ocupasem ultima dată.

— La dracu'! Băga-mi-aş...!

Şi mai multe râsete.

— E cazu' să-l chemi pe Neghiniţă!

— Du-te-n măta!

Vârful ascuţit se strecură sub marginea tejghelei şi începu să scormone încoace şi-ncolo. Activându-mi micile gheruţe de la capătul picioarelor păianjenului, le-am înfipt în lemnul ieftin şi am început de îndată să mă caţăr pe faţa verticală a tejghelei, având grijă să rămân tot timpul în umbră. Masivul vârf din piele al cizmei mă rată cu o jumătate de centimetru.

— Care-i buba, Barry? Nu poţi s-omori un prăpădit de păianjen?

Din cine ştie ce motiv, Carlos găsi întrebarea ca fiind al naibii de amuzantă; în timp ce îmi căutam pe bâjbâite calea de-a lungul lemnului plin de praf, îi auzeam hohotele nesuferite de râs şi mă rugam să nu-mi scape ghearele. Hopa sus, grăsane... o să iei numerele de la maşini prin Munţii Stufoşi când o să-mi termin treaba cu tine.

Cizma de cowboy ma buşi de câteva ori pe sub tejghea înainte ca Barry Coleman să se lase păgubaş. Până atunci, eu trecusem deja de partea din faţă a tejghelei şi acum urcam pe lateral, precum un alpinist în miniatură, acsuns pe moment vederii lui Barry şi a lui Carlos şi a celui de-al treilea tip necunoscut. Nu vedeam nimic, ceea ce era bine, deoarece însemna că nici ei nu mă puteau vedea; pe de altă parte însă, acum nici nu mai auzeam nimic, chiar dacă dădusem la maxim volumul receptorilor audio. Eram prins într-o zonă moartă din punct de vedere acustic, între lemnul moale al tejghelei şi colţul din apropiere făcut de pereţii bucătăriei; vocile bărbaţilor din bucătărie erau acum înfundate, iar conversaţia lor de neînţeles pentru urechile microscopice ale păianjenului.

Am profitat de ocazie ca să iau legătura cu baza.

— Ce mai e pe-acolo, pe lavoi?

— *Veşti proaste*, replică Libby. *Unităţile doi şi trei sunt ieşite din cursă. Jeff şi Ana au fost terciuiţi în dormitor şi în camera de zi...*

— Au, la naiba.

— *Îmhî. Au fost reperaţi şi pocniţi aproape de îndată ce Coleman a ajuns acasă. Păianjenii lor nu mai intră în calcul. Asta a fost norocul nostru, să dăm peste un arahnofob.*

Am oftat. Lucrurile fuseseră mult mai simple când mânuisem gângăniile un pic mai la sud.; pe-acolo, oamenii sunt obişnuiţi să vadă păianjeni de grădină. Un individ, un traficant de arme din oraşul Panama, chiar îi permisese jucărioarei noastre mecanice să trăiască într-un colţ al dormitorului său vreme de trei săptămâni, timp în care am înregistrat tot ceea ce îi spunea prietenei sale. Se pare că tipului îi plăceau păianjenii; credea că aduc noorc. Ca să vezi ce se întâmplă când eşti superstiţios; singura problemă a departamentului a fost să pătrundă în casa lui spre a monta o pânză de mătase pentru agentul nostru, ca să atârne de ea în timp ce noi monitorizam toate acele scene de sex-şi-vorbărie. Şi lumea spune că munca în serviciul guvernului este plictisitoare...

— Ce se aude cu Patru şi Cinci? am întrebat eu.

— *Sunt încă în subsol.* Vocea lui Libby era exasperată. *Ce e bun în toată chestia asta e că au reuşit să găsească armele pe care le-a adunat, ca hârciogul, acolo jos... s-ar putea să fie deajuns ca să punem mâna pe el pe baza unei acuzaţii de deţinere ilegală de arme de foc, dacă nu putem altfel. Dar...*

În cască se auzi o şuierătură şi un pocnet ascuţit apoi legătura se întrerupse.

— *Unităţile Patru şi Cinci au fost reţinute de un obstacol material în punctul de ieşire din zona-ţintă*, spuse Cherry. *În momentul de faţă se întorc spre zona iniţială de desfăşurare. Repet, se întorc spre zona iniţială de desfăşurare. Aţi recepţionat? Terminat.*

Am închis ochii şi am respirat adânc. Doamne, nu suport când încep ăştia să facă pe deştepţii cu limbajul lor tehno.

— Libby, am zis eu, ce încearcă Phill să-mi spună, că Mike şi Harold nu pot să iasă din subsol?

O altă pauză, urmată de vocea lui Libby:

— *Roger, pentru ce-ai întrebat, Unitate Unu. Se pare că una din chestiile alea lungi de cauciuc - nu ştiu cum le zice - e prinsă de pragul uşii de la subsol. Orice-ar fi, ai noştri nu pot să intre în casă, aşa că-i scoatem afară de-acolo.*

Din nou Cherry:

— *Totul e în mâinile tale, Morgan. N-o da peste cap din nou.*

Papagal. Faţă de spate. Cap sec. Din cauza unor indivizi ca el au cei de la narcotice un renume atât de prost.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, sir. O să vă ţin la curent.

Am întrerupt legătura şi m-am concentrat asupra căţărării. Nu era uşor să escaladezi o suprafaţă verticală doar cu şase picioare în loc de opt, dar am făcut

traversarea pe faţa laterală a bufetului până la perete fără să alunec şi nici să fiu observat.

În timp ce acţioam pedalele şi joystick-ul, o strofă dintr-o veche bucată de blues mi se tot învârtea prin minte. Curând, m-am trezit că o cânt cu voce tare...

"Păianjen, păianjen, te sui sprinten pe zid/Colo sus, în tavan, firul iute-l ridici/Simplu puşti smiorcăit, numele nu mi-l dezic."

Mi-a luat câteva minute, dar am reuşit până la urmă să urc peretele; de acolo, am traversat înapoi până la dulapuri, unde am parcurs în fugă întinderea prăfuită de deasupra, ocolind carcalacii şi vechile pânze de păianjen ţesute de către replicile organice ale maşinăriei mele. Un alt capitol la care păianjenul meu nu se putea întrece cu aceştia era capacitatea de a merge cu capul în jos pe tavan; era un pic prea greu ca să poată face şmecheria asta.

Unu din trei nu era rău deloc, totuşi. Am găsit o bordură care domina camera; de aici puteam vedea întreaga bucătărie, care arăta, de sus, la fel de vastă ca şi Marele Canion.

Era ca o reluare pe canalul Sci-fi a serialului acela, *Tărâmul Uriaşilor*, doar că arăta şi mai cretin. În timp ce urcasem, Coleman ştersese borătura căţelului, aşa că nu pierdusem prea mult. Rămăsese împreună cu cei doi intermediari în bucătărie; fiecare deschisese câte o bere rece şi ardeau acum gazul împrejurul mesei. Pe aceasta odihnea o valiză diplomat, din aluminiu, printre scrumiere pe jumătate pline şi cutii goale de bere, nedeschisă însă niciodată prea departe de mâna lui Coleman.

Şi acolo, jos, stând în picioare exact sub mine, se afla însăşi Barry Bau-Bau: trecut de treizeci de ani, îndreptându-se cu repeziciune spre treizeci şi cinci, cu început de burtică, părul închis la culoare, tuns scurt, dând înapoi în faţa unei chelii premature din creştetul capului, purtând jeans-i, cămaşă sport şi cizme de cowboy originale. Stătea rezemat de bufet, chiar sub mine, fâţâindu-se pe lângă telefonul din perete. Dacă aducea a ceva, aducea atunci a băiat de gaşcă un pic bătrâior, genul de individ care se înfiinţează la barul din cartier ca să dea pe gât sticlă după sticlă de Budweiser Light şi să-şi încurajeze echipa favorită de hochei. Doar privindu-l, nu te-ai fi gândit niciodată că era responsabil, în mod direct sau indirect, de uciderea mai multor oameni, inclusiv a doi informatori. Că veni vorba de banalitatea răului în lume...

Carlos era un pierde-vară. Mai văzusem destui ca el: un alt cuţitar de duzină de undeva de la sud de El Paso, petrecându-şi timpul în El Norte între două deportări şi condamnări la închisoare. Dar al treilea individ din cameră, celălalt intermediar...

Era un tip interesant, acum că îl puteam vedea cum trebuie: un fante tânăr şi subţirel, cu păr lung, castaniu şi cu barbă, purtând un cercel de aur în urechea dreaptă. Stătea între Carlos şi Barry, troznindu-şi distrat degetele de la mâna dreaptă prin izbirea acesteia în palma stângă. Cei trei păreau că aşteaptă ceva şi îşi omorau timpul cu poante stupide, dar tipul acela, al treilea, prea stătea de parcă ar fi fost pe jăratec. Era ceva cu el care nu era în regulă.

Am pus zoom-ul pe puşti şi am redeschis legătura.

— Libby, ai tras tot?

— *Tras.*

— Bun aşa. Vezi dacă poţi să-mi dai o identificare pozitivă a puştiului ăsta. Nu e cineva cunoscut.

Urmă o lungă pauză. În timp ce ea căuta şi eu aşteptam, sună telefonul. Un adevărat profesionist, Coleman nu se bizuia pe un aparat fără fir, care putea fi uşor monitorizat din afara casei. Telefonul era legat în serie cu un modul de bruiaj audio care se afla lângă el, pe tejgheaua bufetului. Nu că ar fi contat prea mult; linia lui telefonică era deja pusă sub urmărire prin ordin judecătoresc şi calculatoarele departamentului, aflate la sediul din centrul oraşului, descifrau cu uşurinţă conversaţia, chiar pe măsură ce el vorbea. Apăsă butonul de bruiaj, ridică receptorul şi ascultă preţ de câteva clipe.

— *Roy*? zise Libby chiar atunci. *Avem o problemă.*

— Nu mă ţine cu sufletul la gură, puştoaico. Ce-ai descoperit?

— *Individul ăsta? E de la moravuri DPSL..., se numeşte Reginald DeCamp, lucrează sub acoperire pentru echipa gazdă. O să-ţi*

afişez detaliile.

O mică fereastră se deschise pe ecranul meu şi iată faţa lui Reg DeCamp, rotindu-se în trei dimensiuni: ras cum trebuie, cu părul considerabil mai scurt, dar fără îndoială acelaşi individ. Detectiv Reginald L. DeCamp, 27 ani, în prezent detaşat la secţia moravuri, Departamentul de Poliţie St. Louis.

— Of, în mă-sa de treabă, am murmurat eu.

Uite-aşa se întâmplă uneori în meseria asta a noastră: talentele locale îşi conduc propriile lor operaţiuni îndrăzneţe, de capul lor şi, dintr-un motiv sau altul, ori uită, ori refuză să-şi coordoneze eforturile cu federalii. DeCamp se pare că se infiltrase exact în această vânzare, intrând în cârdăşie cu mexicanul în efortul de a-l umfla pe Coleman, în acelaşi timp vârându-se, fără să vrea, şi într-o operaţiune de-a departamentului federal de investigaţii.

Nici o mirare că DeCamp avea morcovul înfipt adânc; el era omul băgat pe sub pielea duşmanului într-un efort de-al secţiei de moravuri a DPSL de a pune mâna pe un traficant local. Dar asta nu era ca şi cum ai pune mâna pe un pungaş de trei parale din Cucuieţii din Deal; nu numai că nu juca în divizia care să fie de nasul lui, dar juca un cu totul alt joc decât cel pe care îl ştia el. Să-i dăm nota 10 pentru îndrăzneală, nota 7 pentru curaj şi -11 pentru sminteală totală.

În timp ce încă îmi băteam capul cu ce-aş putea să fac în continuare, Coleman puse receptorul în furcă, fără să scoată nici un cuvânt. Se întoarse către ceilalţi doi bărbaţi, radiind de parcă tocmai câştigase lozul cel mare.

— Domnilor, anunţă el întinzându-se către valiza diplomat, a sosit nava noastră. E timpul să ne ocupăm de afaceri.

Carlos rânji de parcă urma să servească un căţel întreg la cină. Privea cum Coleman îşi apasă degetul cel mare pe încuietoarea valizei. Aceasta piui scurt când se descuie; Coleman ridică încet capacul şi se dădu înapoi. Chestiile verzi, aranjate frumos înăuntru, nu erau în nici un caz bancnote de Monopoly.

Carlos lăsă berea din mână şi ridică un mănunchi de hârtii de cincizeci.

— Îmi place sunetu'ăsta, spuse el trecându-şi degetul mare pe lateral. Mulţumit de sumă, ridică un alt mănunchi şi îl frunzări cu zgomot.

— Da, zău că-mi place sunetu'ăsta...

DeCamp, sau cum naiba l-o fi chemând pentru încercarea asta prost planificată de a-şi băga nasul în ciorbă, se forţă să scoată un zâmbet; nu îşi dezlipea ochii de pe valiză. Nu observă cu câtă atenţie îi cerceta Coleman fiecare mişcare pe care o făcea, dar eu cunoşteam soiul ăsta de privire.

— Of, Christoase, am murmurat eu. Barry l-a mirosit pe puşti.

— *Vrei să trimit cavaleria?*

Pe o rază de un cvartal în jurul casei aşteptau, gata de acţiune, zece agenţi de-ai noştri, ascunzându-se prin false camioane de livrare sau vehicule utilitare. Odată intrat în posesia probelor privind tranzacţia, tot ce mai îmi rămânea de făcut era să le dau cale liberă şi ei s-ar fi pus în mişcare. Prima mea pornire a fost să las târgul să se desfăşoare, aşa cum era planificat. De îndată ce biştarii treceau pe mâna mexicanului, departamentul i-ar fi luat de ciuf atât pe el, cât şi pe Coleman, având cel puţin suficiente probe pentru a se dispune o percheziţie legală şi reţinerea lor. Raidul ar fi putut fi lansat şi, chiar dacă DeCamp ar fi fost săltat împreună cu ceilalţi, am fi lămurit lucrurile mai târziu.

Şi totuşi, privind de deasupra, vedeam ceva ce nici DeCamp, nici Carlos nu aveau cum să vadă. Coleman, stând din nou lângă tejgheaua din bucătărie, deschidea pe furiş un sertar de sub tăblia bufetului.

Un Glock-45 cu foc automat, cu un prezervativ roz întins bine de tot pe ţeavă pe post de amortizor grosolan, dar eficace, zăcea pe fundul sertarului.

— Are o armă! am izbucnit eu.

Carlos puse la loc ultimul mănunchi, înapoi în valiză.

— Arată bine, amigo, zise el, închizând valiza. Din partea colegilor mei, îţi mulţumesc pentru afacerea încheiată.

— Îmhî, spuse Coleman, încă privindu-l pe DeCamp, dar mai e un mic amănunt de care trebuie să ne ocupăm mai întâi...

DeCamp nu prea realiza ce se întâmplă. Îşi întoarse capul să se uite la Coleman, apoi aruncă o privire înapoi, către mexican; pe când făcea aceasta, Coleman îşi strecură mâna dreaptă în sertar.

— *Ţin'te bine*, îmi răspunse Libby. *Trimitem potera...*

Puteau să şi-o bage şi-n fund, potera lor, că nu mai era timp de aşteptat întăriri. Într-o clipă, DeCamp va fi la cheremul lui Coleman; dacă Barry Bau-Bau nu-l omora pe loc, atunci l-ar fi folosit drept ostatec când echipa de asalt ar fi spart uşa. Şi într-un caz şi în celălalt, operaţiunea ar fi dat chix şi un poliţist ar fi sfârşit probabil mort pe podeaua bucătăriei.

Nu îmi rămânea decât un singur lucru de făcut.

Am sărit de pe marginea bufetului.

Încercaţi să înţelegeţi: chiar dacă nu mă aflam, de fapt, înăuntrul păianjenului, în consecinţă nesupunându-mă nici unui risc personal prin această cascadorie, în teleprezenţă nu prea există mari diferenţe între percepţie şi realitate. Pentru mine, era ca şi cum tocmai mi-aş fi dat drumul de pe o stâncă înaltă de douăzeci de metri, fără coardă de asigurare deasupra şi nici cu saltea de aer dedesubt care să-mi amortizeze căderea.

— Morgan, ce mama dracului ai de gând să...?

Podeaua năvăli spre mine. Cred că am ţipat în timp ce mă duceam ca bolovanul în jos, cu cele şase picioare larg depărtate unul de celălalt într-o instinctivă, zadarnică încercare de a-mi frâna căderea. În ultima clipă, am avut prezenţa de spirit să comut păianjenul înapoi în regim de căţărare...

Apoi am aterizat exact unde intenţionasem s-o fac, direct în mijlocul cheliei strălucitoare din vârful capului lui Coleman.

Acesta începu să înjure de mama focului pe măsură ce micile gheare ascuţite ale păianjenului i se afundau în piele. Am călcat până la podea pedalele şi am împins brusc joystick-ul înainte. Toate deveniră neclare în jurul meu şi începură să salte încoace şi-ncolo, în timp ce maşinăria mea îşi croia drum; păr, lumini, Carlos şi DeCamp pe punctul de a reacţiona... şi Coleman, zbierând să i se spargă plămânii, nu alta:

— Luaţi-l dă pă mine! 'N pizda măsii dă nenorocit, luaţi-l dă pă mine!

Mâinile i se întinseră şi începură să scormonească în vârful capului. O clipă, am reuşit să mă feresc de ele, dar apoi o cazma de palmă de mărimea lui Rhode Island se abătu năprasnic asupra păianjenului. Se zgudui totul în jurul meu, în întunericul ce se lăsă brusc şi lumini roşii de alarmă începură să-mi pâlpâie la marginea vederii, semnalând o iminentă prăbuşire a sistemului.

— Hei, ce mama dracului? urla mexicanul. Ce ai de...?

— Păianjen! Cristoşii mă-sii de nenorocit de păianjen! Am un...!

Şi totuşi, reuşeam să mă menţin pe linia de plutire. Am băgat maşinăria în marşalier, rupând-o la fugă cu spatele de-a lungul capului său, părăsind chelia şi adâncindu-mă în lanul de păr rar. Degete uriaşe mişunau în urma mea, încercând să mă înhaţe; în spatele meu apărură zgârieturi adânci ce-i brăzdau scalpul, mustind sânge sub forma unei poteci neregulate şi Coleman începu să danseze prin bucătărie. Se auzi un trosnet, scos de răsturnarea sertarului deschis; am zărit cu coada ochiului cum Glock-ul cădea pe podea.

— *Călare pe ei, cowboy*! ţipa Libby.

Ar fi fost chiar distractiv, dacă n-aş fi fost eu cel care era călare pe calul cu pricina. Mâna stângă a lui Coleman reuşi să se închidă în jurul fuselajului păianjenului. Bucăţi de păr şi de piele zburau într-o parte şi-ntr-alta, în încercarea disperată de a mă smulge din capul său.

— 'N cristoşii mătii dă nenorocit...!

Prin gratiile degetelor lui Coleman l-am zărit pe DeCamp plonjând după pistolul de pe podea. Zăpăcit de evenimente, mexicanul reacţionase prea lent; de-abia începuse să se mişte când tânărul poliţai pusese deja mâna pe pistol şi, îngenunchind pe podea, îl aţinti spre grăsan.

N-aveam timp acum să mă gândesc la asta. Vocea lui Libby era înecată în zgomot de fond; lumini de alarmă de jur împrejurul periferiei vederii îmi spuneau că eram pe cale să pierd păianjenul. M-am răzbunat înfigându-i ghearele în degetele lui Coleman. Barry, care era

acum mai degrabă speriat decât sperietoare, urlă de durere şi îmi dădu drumul; mi-am ţinut respiraţia, căci începusem din nou să cad.

— Nu mişcă nimeni! strigă DeCamp.

Coleman nu-l ascultă; cuprins de-o furie turbată, se răsucea deja către poliţaiul de lângă el, care îşi îndreptase toată atenţia asupra lui Carlos. Toate acestea le-am înregistrat pe parcursul unei singure clipe de cădere liberă spre podea…

Dar nu am ajuns acolo. Am aterizat după ceafa lui Coleman. Mâncarea a început să-mi vină înapoi, în gât, pe măsură ce păianjenul o luă de-a rostogolul la vale, pe panta cărnoasă… Drept sub gulerul cămăşii sale.

Aproape că mi s-a făcut milă de bietul amărât - aproape, dar nu întru totul - când mi-am înfipt ghearele în carnea moale dintre omoplaţii săi.

Cherry s-a purtat frumos cu mine. Mi-a răsplătit eforturile, lăsându-mă să-l mai văd o ultimă dată pe Coleman înainte de a fi trimis în josul fluviului.

O pereche de poliţai m-a escortat până la camera de detenţie din închisoarea districtuală în care era ţinut încuiat. Pe drum am trecut pe lângă celula în care doi avocaţi se consultau în acel moment cu Carlos Taxiul. Carlos nu arăta prea fericit; luând în considerare faptul că fusese înregistrat pe bandă video cu labele înfipte până la cot în câteva sute de miare prevenind din droguri, urma probabil să plece într-un loc de unde nu-ţi poţi cumpăra libertatea de la un judecător local. Nu aşa uşor, în orice caz.

L-am luat şi pe Tripper cu mine când am făcut vizita aceasta; căţelul nu păru a avea inima frântă de durere când îşi văzu fostul stăpân stând de unul singur pe o banchetă goală. Agenţii care puricaseră casa, descoperiseră vasul de băut al lui Tripper fără pic de apă în el; cele câteva bucăţele de mâncare rămase în castronul câinelui erau vechi de mai multe zile şi mişunau de furnici. Nimic din toate acestea nu mă făceau să am mai multă compasiune faţă de fâşiile de pansament lipite cu leucoplast pe capul lui Coleman.

Acesta mă privi urât, pe sub sprâncene, în timp ce mă apropiam de gratii.

— Ăsta-i câinele meu, murmură el.

— Nu te teme, i-am zis eu. O să am grijă de el, cât timp o să lipseşti.

L-am scărpinat pe căţel între urechi, drept exemplu; Tripper căscă, se uită vesel în sus la mine, apoi îl privilegie pe Coleman cu acea privire inconfundabilă, tip "du-te la dracu", pe care doar animalele chinuite o pot oferi.

Coleman îşi lăsă ochii în podea şi dădu drumul unei respiraţii adânci, apoi îşi înfipse din nou privirea spre mine.

— Ei şi? Cine eşti tu? Ce vrei?

— N-ai de unde să mă cunoşti, am replicat eu. Cel puţin, nu după faţă… dar am avut de-a face unul cu celălalt.

Coleman păru încurcat. După o clipă, dădu din cap şi îşi lăsă din nou privirea în podea.

— Am discutat cu avocatul meu, murmură el. N-am nimic de declarat, oricine-ai fi tu.

— Bineînţeles că n-ai. M-am gândit doar să trec să-ţi fac o vizită… să văd ce mai faci şi chestii de-astea.

— Eşti avocat?

— Ţţ.

— Atunci du-te-n pizda mă-tii de-aici.

— Dar mă gândeam că poate vrei să stea cineva cu tine, să-ţi ţină de urât, am adăugat eu.

Aruncă o uitătură scurtă spre câine, apoi privi din nou în podea.

— Nu-mi pasă, murmură el. Daţi-l la hingheri sau altceva de soiu'ăsta, mă doare-n cot de el…

Am scuturat din cap.

— Nuuu, am zis eu, băgându-mi mâna în buzunarul de la pantaloni. Nu e vorba de bătrânul Trip. El o să meargă acasă cu mine. Ţi-am adus altceva…

Sincronizarea a fost perfectă. Tocmai începea să-şi ridice din nou privirile când am scos păianjenul şi i l-am azvârlit printre gratii, pe patul cazon, chiar lângă el. Încă mai urla când m-am întors pe călcâie şi am început să mă îndrept spre ieşire, de-a lungul şirului de celule.

Aşa e, a fost o glumă de trei parale. Păianjenul era din cauciuc. Dar la ce e bună o slujbă, dacă nu poţi să te şi distrezi din când în când, nu?

Traducerea: Mirel Palada

Poveştile pădurii de cristal

Mai întâi o boare păru să scuture fulgii de pe acele ivorii, scoţând un vârtej de clinchete delicate din atingerea lor în înălţimi.

Apoi, cu siguranţă, o făptură ciudată îşi prelungi zborul roşu-flacără printre crengile translucide, făcând să se coboare, în tonuri albastre, perdele grele de nea, iar corul acelor să ţipe ascuţit, deranjate din imobila lor cugetare.

— Oare ce să fi fost asta, titirezule? se strecură subţirel gândul tremurător al lui Caynu, desenându-i prezenţa sub moviliţa albă, de la rădăcina sticloasă a unui brad.

Marabu-titirezul fluieră vesel şi se răsuci fulgerător în jurul axului secund, împrăştiind în juru-i o jerbă de scânteieri multicolore. Aerul se ilumină câteva clipe în roşu, albastru şi verde, iar trunchiurile înalte, drepte şi transparente reverberară lucirile, din unul în celălalt, până în depărtarea necuprinsă a pădurii.

— Te-ai speriat, Caynu, prostule? Hai, ieşi de-acolo, era numai un Defoliant-cu-trei-vârtejuri în urmărirea unui Erg-alb. Nu te-ai obişnuit nici până acum să deosebeşti vibraţia unui Consumator comun de aceea a unui Devorator periculos? Ar trebui să ajungi singur la concluzia că memoratorul pe bază de silicaţi este de mult depăşit şi că, pentru o mai rapidă adaptare, ideal este numai cel pe bază de carbonit.

Caynu îşi scoase afară mai întâi tija ochiului polifaţetat, scrută semiobscuritatea ce începuse a coborî din adâncurile încenuşate ale cerului şi abia după ce se convinse că singura mişcare detectabilă este numai aceea a dansului electronilor liberi, stârniţi de Marabu în mişcarea-i sălbatică, îşi împrăştie zăpada pufoasă de pe corp cu ajutorul unui jet puternic de aer, proiectat pe trompă. Se ridică şi se frecă de câteva ori de copac, absorbind cu grijă sunetele cu fonoizolatorul.

— Ce facem acum? întrebă nehotărît şi Marabu-titirez râse iar ascuţit, răsucindu-se cu graţie în jurul celor două axe, în piruete ce iscau în aer fulgerări colorate asimetrice. Hai, lasă prostiile, tu eşti cel care a propus călătoria, tu ar trebui deci să hotărăşti dacă nu cumva e mai bine să ne întoarcem sau...

— Monotonule! se stropşi ascuţit gândul lui Marabu şi Caynu-cel-cu-suspensie simţi că i se destramă vibratorii acustici. Cum să te întorci tocmai acum?!

Şi titirezul se pierdu furios într-o înşurubare desăvârşită dincolo de spectrul vizibil.

— Hei! şopti cu fereală, răsucindu-şi timid ochiul, hei, unde eşti? Nu mă lăsa singur, ştii că mor de frică...

Marabu nu răspunse. Alicante apusese în urmă cu mai multe ceasuri, lăsând suspendată în vârfurile brazilor de cristal o spumă vişinie, fosforescentă, a cărei pâlpâire creştea o dată cu lăsarea întunericului. În jur nu se mişca nimic, dar Caynu ştia că Devoratorii se pot materializa cvasiinstantaneu în spaţii finite şi gemu. Simţea cum i se albesc contactorii de siguranţă, chiar şi în stare decuplată.

— Dacă mai emiţi atâta energie distorsionată, la noapte am să deplând dispariţia unui fost prieten, şuieră un gând violet şi titirezul se reintegră în vizibil, gâfâind. Mereu uit că balansierul e uzat, se scuză. Alunec de cealaltă parte a spectrului exact atunci când reuşesc o răsucire perfectă.

Zvâcni de câteva ori pe zăpada afânată şi se opri lângă o grămăjoară de conuri fulguite. Le atinse cu prelungirea energetică a axei spirale şi ele scoaseră un cor grav de proteste.

— Ssst! se înfricoşă Caynu, îndreptând într-acolo fonoizolatorul. Dacă ne aude?

— Prostule! se strâmbă celălalt. Cine să ne audă? Devoratorii se ghidează după reţelele mezonice în funcţiune. Numai primitivii ca noi mai sunt dotaţi cu receptori sonori. Hai, mai bine, să mergem. Poiana nu poate fi departe. Iar noaptea e gata să coboare.

— Te-ai prins?

Se auzi un declic şi Marabu-titirezul se cuplă magnetic pe singura porţiune metalică din corpul amicului său: partea dorsală. Caynu-cel-cu-suspensie îşi anclanşă deplasatorul şi codificatorul antigravific începu să zumzăie, ridicându-l de la sol până aproape de lumina pâlpâitoare a vârfurilor. Zbura încet, pentru a-i da posibilitatea titirezului să sondeze energetic spaţiul de dedesubt. Deşi i se povestise de multe ori că Devoratorii nu obişnuiau să urce la înălţime,

el trebuia să fie atent la orice mişcare vizibilă, pentru a se putea feri de vreun eventual atac.

Neferinia-obtuza şi Tramon-sclipăt-de-alb nu răsăriseră încă din spatele barierei Munţilor-veşnici.

Caynu se strecura cu abilitate printre coroanele de cristal, scoţând numai arareori sunete stinse din crengile atinse atunci când unghiurile de viraj erau prea strânse. Îl deranja puţin prezenţa lui Marabu, deoarece îi producea uşoare mişcări de balans, accentuate la intervale regulate, care îi solicitau în permanenţă vigilenţă la armonizarea mişcării.

După o vreme, se trezi visând la Armonia Iniţială, despre care de atâtea ori îi povestise Maşon-de-andezit, cel în veşnică stare de neclintire. Nu prea înţelegea mare lucru din istoriile lui, deoarece memoratorul i se deteriorase de câteva cicluri bune, iar termenii utilizaţi nu îşi găseau echivalent în Codul actual. Îşi aminti că prinsese încă timpurile când se utilizau frecvent câte cinci-şase coduri polarizate, plus o mulţime de ramificaţii semantice locale.

Râse şi chiar atunci o faţetă a ochiului luci alb, captând privirile umede ale lui Tramon. Zăpada îşi recăpătă culoarea obişnuită, iar spuma fosforescentă se stinse brusc, dezorientându-l.

— Să coborîm, Marabu, să coborîm! tresări speriat. Tramon mă abate din drum şi vom rătăci direcţia.

Simţi o aplică urzicătoare pe partea inferioară a circuitelor.

— Nu fi prost! se răsti gândul titirezului. Suntem mai aproape ca niciodată. Dacă nici în noaptea asta nu reuşim, va trebui să mai aşteptăm încă două cicluri.

Da, era ultima noapte cu Neferinia şi Tramon. A doua zi, prindea să curgă lumina boreală. Alicante îi părăsea pentru o Perioadă. Mâine vor cădea iar în starea de transă energetică şi vor visa colorat amintiri răzleţe din vremurile Armoniei Iniţiale. Rămâneau activi Devoratorii. Şi cei ca Maşon-de-andezit, care trăiau pe baza altor principii decât cele cunoscute în Oniria.

Redresă nefericit o oscilaţie mai puternică a partenerului şi îşi imagină pe drumul alb, ce urca către Tramon pe deasupra vârfurilor ascuţite de sticlă, o altă Realitate, asemănătoare cu aceea din poveştile lui Maşon: un băiat călcând cu tălpile picioarelor desculţe praful scânteietor al luminii, scoţând chicoteli zgomotoase atunci când piciorul aluneca neaşteptat pe un gheţuş de fotoni, ridicându-şi colţurile gurii într-un...

— Ce faci, ai şi căzut în transă? îl izbi cu răutate gândul ironic al titirezului. Parcă o faci înadins. Poziţionează sectorul anterior! Dar foarte încet...

Se roti cu grijă în jurul axei, dar, oricât de atent o făcu, reuşi să stârnească protestele ascuţite ale unor conuri ce împroşcau cu flăcări orbitoare în cădere trunchiurile adormite. Lumina reverberă cu rapiditate şi Caynu constată cu spaimă că în faţa lui incendiul alunga umbrele cu braţe nesfârşite de sclipiri tăioase.

Contactorii de siguranţă i se albiră din nou şi înţelese că risipea energie printr-o altă breşă, ivită proaspăt în circuite. Solul se apropia vertiginos.

— Hei! ţipă ascuţit titirezul. Poziţionează mai încet, n-ai înţeles? Mai încet şi la aceeaşi...

Bufniră în zăpada moale, împrăştiind-o ca pe o spumă în jur. Marabu-titirezul se decuplă fulgerător şi se pierdu într-o rotaţie ameţitoare. Caybu oftă şi îşi scoase ochiul din teacă. Pădurea dormea liniştită sub mantaua albă a luminii şi nu lăsa să se zărească decât dansul haotic al celor câţiva electroni liberi stârniţi din adăposturile lor de goana nebună a celuilalt. Vârtejul de zăpadă reveni şi Marabu se opri exact în faţa tijei flexibile a ochiului. Îi pocni o scânteie galbenă în faţă.

— Te-ai rablagit, bătrând deplasator, îi cântă ironic şi se lăsă pe-o rână. E prima oară când mă buşeşti de pământ, de când umblăm împreună. Ştii că mi-ai făcut praf cursa balansierului? Gata, acum vrând-nevrând mă pierd în invizibil. Trebuie să-mi bat capul să găsesc o cale de a putea reveni mai uşor la inapoiere. Şi asta numai din pricina prostiei tale!

Caynu îşi tetrase ochiul, ruşinat.

— Lasă, nu te mai ascunde! Cu toate bâlbâielile tale, tot ai făcut un lucru bun în noaptea asta: am căzut chiar la marginea poienii despre care vorbea Maşonul.

— Sigur e asta? întrebă neîncrezător. Dacă ne-am rătăcit?

— Sigur ai fi fost în stare! râse acid titirezul şi execută o rotaţie în jurul axei principale. În spectrul vizibil nu rămase decât conturul condensatorului-de-flux.

— Ai uitat, se răsuci gândul lui din nevăzut, ai uitat că în toată Pădurea-de-cristal

nu există decât o singură Poiană? Aşa spunea Manşon-de-andezit. Ei bine, dincolo de perdeaua asta de brazi se află... se...

Gândul se pierdu într-o bolboroseală uscată.

Ceva clipi speriat între două crengi şi Caynu-cel-cu-suspensie se îngropă cu rapiditate într-un morman de zăpadă afânată. De sus, căzu un con, acompaniat de un val de sunete tânguitoare.

— Ei, haide-haide, se apropie cu blândeţe gândul violet. N-a fost decât zborul frânt al unei Sone-parazit. Iar te ascunzi fără rost?

Marabu-titirezul îşi scoase cu grijă conturile din neştiut şi înţepeni lângă conul răsturnat. Erau aproape de aceeaşi înălţime, numai că acesta din urmă avea o lăţime la bază de două ori mai mare. Caynu zâmbi timid şi îşi scutură hlamida de nea.

— Sigur, îl aprobă nemulţumit titirezul. E mai gros, pentru că el nu-şi redistribuie volumul ca mine, pe două axe. Să mergem, vrei să răsară Neferinia şi să ne surprindă aici?

Porniră şonticăind, lovindu-se de trunchiurile subţiri ca degetul ale brazilor tineri, trezindu-se mereu îngropaţi sub moviliţe reci de nea, pe care Caynu abia răzbea să le împrăştie cu trompa. În urmă, creştea ameninţătoare cascadă de sunete protestatare, dezvăluindu-le direcţia pentru potenţialii Devoratori.

Caynu mergea al doilea, acoperind spatele, cu ochiul ridicat la înălţimea maximă a tijei. Posibilitatea apariţiei unei primejdii nu îl lăsa însă să treacă nepăsător pe lângă tufele de rozete-cristaline, fără să îl determine să încetinească o clipă şi să îşi aplece ochiul deasupra, îmbătându-se de jocul de lumină şi culoare al caliciilor.

La un moment dat, abia revenit pe urma celui din faţă, se descoperi singur. Pădurea se sfârşise şi înainte se întindea o splendidă oglindă de cristal, în care se reflecta, în o mie de chipuri, Tramon-sclipăt-de-alb. De pe suprafaţa lucie se ridicau, din loc în loc, fuioare de abur lăptos, care luau forme fantastice, înainte de a-şi pierde creştetul în sidefiul îndepărtat al bolţii.

— Hei, Marabu... gândi uluit şi tija ochiului polifaţetat ondulă nesigură, urmărind zborul graţios al unui filier-cu-aripi-luminiscente, care apăruse brusc printre două coloane de abur şi executa volute stranii.

— Chiar stranii, îl asigură Marabu, apărând din dreapta, de după un tufiş de colimuzicali. Are, ca şi mine, o stabilitate binară, dar el e conceput pentru viaţa aeriană. Nu crezi că e minunat?

Caynu se abţinu să răspundă. Când nu dorea ca tovarăşul său să-i afle gândurile, pornea rezonatorul şi totul în jur se cufunda în tăcere. Ochiul îi dădea posibilitatea să cuprindă tot ce era mişcare într-un arc dublu, fiecare de 180 de grade. Observă, din ce în ce mai îndepărtat, horbotele luminoase ale filierului, iar pe marginea din spate a pădurii, cascadele impunătoare ale electronilor liberi, spărgându-se în curcubee policrome pe suprafaţa netedă a oglinzii. Fonatorul înregistră în benzile superioare de frecvenţă câteva linii melodice grave, provenite de la vreun vârtej energetic îndepărtat. Ascultă nemişcat, zâmbind trist.

— E minunat, îşi spuse şi gândul se lovi de ecranul ridicat de rezonator şi reveni, surprinzându-l. Ca în poveştile bătrânului Maşon...

Îşi aminti de sfaturile lui, enunţate într-un sistem de cod greu de transpus în normele curente, dar care trădau o savoare abia acum înţeleasă, acum, când trăia el însuşi acele realităţi de basm.

Şi visă, preţ de o clipă, cum un băiat cu tălpile goale îl răstoarnă în praful de stele, cum îl conduce prin lumina violetă a lui Alicante către un Oraş-modular, cum îi povesteşte despre planurile lui de a urca la stele...

Simţi o aplică urzicătoare în planul inferior al circuitelor şi se dezmetici. Decuplă rezonatorul şi gândul-bici al lui Marabu îl plesni furios:

— ...cretinule, tocmai acum! Vrei să pierdem poveştile? De visat îţi arde? Ai uitat că Maşon-de-andezit a spus că nu avem decât o singură noapte la dispoziţie? Numai aceea în care domneşte stăpână lumina lui Tramon, Neferinia-obtuza înălţându-se abia în zori, pentru doar câteva clipe... *Aceasta este Noaptea*, deplasator hârbuit şi, dacă o pierdem din cauza ta, ne putem căuta singuri un Depozit.

Îşi ceru scuze zăpăcit şi porni în urma lui pe oglinda strălucitoare. Titirezul se simţea în largul său pe suprafaţa netedă şi, după câteva clipe, îşi iertă camaradul. Se învârtea într-un cerc de sclipiri verzi şi roşii, apărând şi dispărând fără încetare, dar conturând în

urmă-i o dâră de scântei care-l călăuzea pe Caynu. Noaptea era luminoasă. Tramon decodensa întunericul, poleind cu alb văzduhul şi poiana.

— De ce numai ultima noapte e aşa de frumoasă? întrebă mirat gândul şi Caynu tresări speriat, oprindu-se.

— Pentru că numai acum se deschid canalele Memoratorului Unic şi poveştile sunt lăsate să curgă, îi explică Ergul-alb, desprinzându-se dintr-o coloană de abur, care se risipi în urmă-i. Fiecare entitate a Oniriei ştie câte o poveste. O poveste despre Armonia Iniţială. Cei care cunosc cele mai interesante, cele mai fascinante lucruri, sunt trimişi în *această Noapte* să le istorisească în Pădurea-de-cristal.

— Maşon-de-andezit, tresări Caynu.

— Şi el. Şi alţii asemenea lui, care trăiesc pe baza altor principii decât acelea bazate pe energia siliciului şi a carbonitului.

— Înseamnă că şi eu cunosc o poveste, se miră Caynu şi se uită speriat în jur. Se pierduse de Marabu.

— Lasă-l pe titirez, îl linişti Ergul, înălţându-se într-un salt limpede către Tramon şi revenind alături, cu graţia unui fulg de zăpadă. Îşi caută, fără să ştie, partenerul căruia îi este predestinat să îi povestească.

— Asta înseamnă că eu şi cu tine…

— Abia acum ai înţeles? hohoti Ergul şi ţâşni din nou către cerul îndepărtat.

Ochiul lui Caynu îl urmări pierzându-se în alb.

— Nu te speria, sunt aici! îl pipăi calm gândul Ergului, venind de undeva, din spate. Dar ochiul nu îl zărea. Se răsuci şi se trezi în faţa unor coloane impresionante, pe care sclipeau rece noduri energetice negre.

— Sunt aici, repetă şi se desprinse dintr-o coloană, care se prăbuşi şi se dizolvă în luciul oglinzii. Destinde-te, urmă. Poiana este cel mai sigur loc din lume în *această Noapte*. Nici un Devorator nu îndrăzneşte să se avânte aici cu gânduri energofage. Ar fi destrămat de cascade. Le-ai văzut, nu?

Îl aprobă şi se apropie cu mişcări nesigure. În depărtare se distingea o construcţie bizară, iluminată în răstimpuri din unghiuri diferite.

— Povestea mea e simplă, se aşeză cuminte Ergul pe dispozitivul-de-salt. Aceasta este a treia noapte care mă găseşte pe luciul oglinzii şi al şaselea ciclu care adoarme în urmă. Până la urmă, te-am găsit! Vei afla visurile clipelor mele de nelinişte, surprinse în straturile cele mai profunde ale memoratorului meu de carbonit. Apoi eu pe ale tale. Şi gata: lanţul se închide, în sfârşit, iar noi ne transformăm.

— Nu înţeleg, mărturisi timid Caynu-cel-cu-suspensie. Cum adică, ne transformăm?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, înălţă ergul din aripile abia schiţate ale umerilor conici. Atât mi s-a spus şi mie însă, când învăţam despre stele şi despre nesfârşite drumuri cosmice de la Alfar-bazaltic.

Construcţia se risipi într-o boare roşcată. În locul ei, pe luciul mat apărură perechi-perechi, coronarii-dansatori-pe-un-picior, mlădiindu-şi corpurile vibratile unul în jurul celuilalt. Păreau gata să-şi ia zborul, în timp ce membrele diafane se desprindeau de trunchiuri, executând spirale din ce în ce mai strânse, întreţesându-şi mişcările într-o reţea geometrică.

— Coronarii! tresări Ergul. Să ne grăbim, deoarece timpul trece. Dansul lor precede apariţia Neferiniei-obtuza, care opreşte jocul cascadelor de protecţie. Unde îţi este terminalul?

Caynu înclină capul într-o parte şi, de sub carapacea dură a eloxului, îşi făcură apariţia doi cili verzi. Ergul-alb întinse un membru cu cleşti şi se cuplă în memorator.

Gheaţa de sticlă prinse să vibreze sub deplasatoarele cilindrice ale lui Caynu, irizând în nuanţe portocalii. Faţa albă, îndepărtată, a lui Tramon se schimonosi într-un rânjet, apoi crăpă în striaţii neuniforme, risipindu-se în văzduh. Înainte de a se închide în tijă, amorţit, ochiul polifaţetat surprinse desene stranii în jocul aparent fără sens al cascadelor din spate. I se năzări că înţelege conturul unui băiat, în picioarele goale, care alunecă spre el pe sticla mată, cu braţele întinse şi ochii lucind în apa viorie a unor gânduri neînţelese. Oftă, iar când imaginea cascadelor se stinse, nu fu mirat să îl găsească pe băiat cu picioarele în sus, râzând în hohote şi încercând să îl apuce de mânerul lateral. Nu reuşea, se răsucea pe fund şi îşi făcea vânt într-o parte. Caynu îl urmărea, îngrijorat, să nu se lovească.

Dar coloanele se destrămau înainte ca el să le atingă şi suliţele albe ale lui Tramon se înşurubau boante pe sticlă, neputându-l răni. Caynu ştia însă că băiatul avea carnea moale şi orice obiect dur îi putea produce contuzii.

De câteva ori nu îl auzise plâmgând şi, de fiecare dată, în profunzimea nebănuită a circuitelor sale se produsese o breşă energetică, secătuindu-l de puteri.

Băiatul râdea şi construia pe malul lacului de cristal adăposturi iluzorii de abur, animale fantastice, pitici gheboşi...

Apoi, Caynu-cel-cu-suspensie îl întindea pe braţele sale şi se ridica în aer, aşteptând ca el să adoarmă şi să viseze. Şi ce minunate erau visele lui! Caynu se întrepătrundea de ele, le trăia cu o frenezie nebănuită şi inexplicabilă pentru logicele sale circuite.

Într-un târziu, venea toamna şi Pădurea-de-cristal îşi suna trist conurile sub adierile energetice ale îndepărtatelor furtuni. La marginea pădurii, Caynu se întâlnea cu toate copiile sale, de atâta vreme nevăzute, toţi cu copii adormiţi pe braţele puternice, cufundaţi într-o stare de semiconştienţă, cu ochii polifaţetaţi oglindind vise minunate.

Acolo, aşteptau Ergi-albi, purtând între cuple vaste incubatoare-de-somn-profund, în care erau aşezaţi, pe rând, conform unui cod organic secret. Apoi, Ergii ţâşneau, perechi-perechi, către bolta violetă, unde Alicante ardea stins şi trist, pregătindu-se să apună în spatele barierei Munţilor-veşnici. Se pierdeau în învolburări albe, iar Caynu pornea către Depozitul ce avea să-l adăpostească de mânia energofagă a pauzei dintre Ciclurile Infantile. După perioada boreală, Alicante topea ţurţurii de cristal ai pădurii, aducând între ramuri surâsul cald al primăverii. Atunci Caynu descoperea, printre conurile pâlpâinde din anii trecuţi, Ergi mici şi plăpânzi, în stare semilarvară. Şi ştia că el, băieţelul, trebuie să fie pe aproape.

Se înălţa în aer şi scruta cu singurul său ochi crengile ale căror ace povesteau întotdeauna lucruri de neînţeles. Acolo trebuia să...

Visul se sparse în cioburi colorate şi oglinda înţepeni brusc sub deplasatori. Ergul-alb zăcea risipit la picioarele lui, pulsând o lumină palidă, în jurul antenelor inelare.

— Fugi! îi şopti imperios gândul. A fost minunat, dar eu sunt o structură inferioară. Abia acum am priceput că *transformarea* înseamnă, pentru mine, *distrugere*! Fugi către Munţi! Nu te opri nici o clipă! Pentru nimic şi pentru nimeni! Dacă răsare Neferinia...

Gândul se risipi, la rându-i. Rămăşiţele se transformară în abur şi, într-o clipă, pe locul unde mai înainte fusese făptura minunată a Ergului-alb se înălţă o coloană tremurătoare.

Caynu se îndreptă şovăitor spre înapoi. Vedea cascadele electronilor liberi împrăştiindu-se în şuvoaie înstelate pe gheaţă. Simţea cum puterile îi revin treptat, iar deplasatorii se mişcau din ce în ce mai repede. Breşa aceea neştiută îi cauza distorsiuni în spectrul vizibil, dar nu îşi micşoră viteza. La marginea lacului, un gând îl împunse înspăimântat.

— Caynu, prostule, aşteaptă-mă! Nu pleca singur! Am venit amândoi, nu uita! Eu nu mi-am găsit încă partenerul. Nu am povestit nimănui. Mai stai o clipă...

Încetini, fără voie. Marabu-titirezul se învârtea palid dincolo de perdelele grele de stropi luminoşi.

— Nu pe opri! îşi aminti de sfatul Ergului. Transformarea trebuie să aibă loc în Munţi.

— Opreşte-te! imploră gândul titirezului, tot mai îndepărtat pe pustiul gheţii. Nu mă lăsa singur... Am fost camarazi...

Deplasatorii înţepeniră sub braţele încărcate de zăpadă ale unui brad înalt. Caynu simţea cum breşa i se măreşte, deşirându-l în zdrenţe de energie pasivă.

Apoi, din spatele lustruit prinseră să crească membre masive de curaţ, pieptul i se dislocă sub presiunea unor organe necunoscute, cu decapanţi în vârf, iar ochiul prinse, în ultima străfulgerare, înainte de a cădea secţionat în zăpadă, flăcările de aur ale coronarilor-dansatori alergând la adăposturi neştiute.

Când Neferinia-obtuza îşi aruncă razele gri peste peisajul încremenit al poienii, încenuşând suprafaţa lucrurilor, Mamon-de-cuarţ îşi încheiase transformarea. În spatele ochilor veşnic închişi, începea să prindă contur o frântură dintr-o lume până atunci intangibilă, închipuită numai în zdrenţele visurilor electronice, o lume a maturilor umani, a copiilor şi a celor O-mie-de-unelte-auxiliare, aflată într-o ideală stare de Armonie, înainte de clipa marii Schisme.

Şi, în noua perioadă care urmă, Mamon-de-cuarţ îşi începu poveştile despre oameni, în faţa unor ucenici pe care nu-i vedea, dar pe care îi simţea prin faldurile boreale tot mai mulţi şi tot mai aproape.

Aurel Cărăşel

Războincii de pe Kokod

de Jack Vance

(Urmare din numărul trecut)

În după-amiaza zilei următoare, Magnus Ridolph era instalat comod pe terasa cafenelei hotelului, contemplând vasta perspectivă a Văii Umbroase, cu o cupă de vin azuriu de Methedeon în mâna dreaptă şi un trabuc în cea stângă. Întoarse capul şi-l văzu apropiindu-se pe Julius See, urmat, ca o fantomă roşcovană şi descărnată, de asociatul său Bruce Holpers.

Trăsăturile chipului său păreau o succesiune de straturi suprapuse: o peluză de păr negru, o frunte cu profunde riduri orizontale, sprâncene ca două bare, ambrazurile întunecate ale ochilor, gura fără buze - o simplă fantă orizontală, totul finalizându-se cu o bărbie teşită. Magnus Ridolph îi salută cu jovialitate.

— Bună seara, domnilor.

See se propti în faţa sa, imitat - la doi paşi distanţă - de Bruce Holpers.

— Mi-aţi putea spune cumva rezultatul bătăliei de astăzi? - întrebă cu nevinovăţie Magnus Ridolph. M-am lăsat tentat să plasez un mic pariu, rupând astfel cu o veche obişnuinţă, însă, până acum, n-am reuşit să aflu dacă zeiţa şansei mi-a fost sau nu favorabilă.

— Da, da - mârâi See - zeiţa asta a şansei, eşti chiar tu!

Magnus Ridolph îşi întoarse către el o privire candidă şi întrebătoare.

— Mr. See, am impresia că sunteţi cam prost dispus; sper că nu este nimic grav.

— Nimic deosebit, Ridolph. Am avut o zi destul de proastă, dar, punându-le la socoteală şi pe cele bune suntem pe la mijloc.

— Regretabil... Deci, dacă înţeleg eu bine, favoritul a câştigat. Şi în acest caz, unicul meu pariu s-a dus pe apa sâmbetei...

— Ha... micul tău pariu de 25 000 de credite, ai? şi încă vreo jumătate de duzină de alte pariuri a 25 000 de credite plasate după sfaturile tale, ai?

Magnus Ridolph îşi mângâie barba.

— Dacă nu mă înşel, cota Castelului Urlător era deosebit de interesantă, dar, din spusele dumneavoastră, deduc că Podgoria a câştigat.

Bruce Holpers chiţcăi ceva neinteligibil, însă See se răsti cu grosolănie.

— Termină odată, Ridolph! Să nu-mi spui că n-ai habar de o întreagă serie de explozii misterioase... (Adevărate mine anti-infanterie - suprasolicită Holpers)... care au dezorganizat complet Podgoria şi au permis Urlătorilor să-i snopească în bătaie?

Figura lui Ridolph reflectă surpriza cea mai totală.

— Nu-i posibil! Deci până la urmă am câştigat?

Julius See deveni pur şi simplu livid, iar Bruce Holpers, clătinându-se efectiv pe picioare, îşi ridică ochii spre cer.

— Din nefericire, Mr. Ridolph, atâtea persoane au mizat mari sume pe Castelul Urlător, încât, respectând cu stricteţe cotele, ne-am trezit în lipsă de lichidităţi. Ne găsim deci în situaţia de-a vă ruga să acceptaţi plata în natură a câştigului.

— Dar, domnilor! - protestă Magnus Ridolph. O sută de mii de credite, vă daţi seama?... O să fiţi nevoiţi să mă găzduiţi aici până la Judecata de Apoi...

See clătină din cap.

— Nu la tariful nostru "special Ridloph". Următoarea navă este aşteptată peste cinci zile. Taxa ta de cazare este de 20 000 credite pe zi. Asta face exact 100 000 credite.

— N-aş zice că umorul dumneavoastră este dintre cele mai amuzante - replică cu răceală Magnus Ridolph.

— Nici n-aveam de gând să te amuz - îi răspunse See. În schimb, noi găsim chestia

asta foarte nostimă! Nu-i aşa, Bruce?

— Ha, ha, ha! - cotcodăci Holpers.

Magnus Ridolph se ridică alene.

— Nu-mi mai rămâne decât soluţia clasică: abandonarea acestui stabiliment cu tarife de-a dreptul exorbitante.

Buzele subţiri ale lui See se subţiară şi mai mult într-un zâmbet mieros.

— Şi unde ai de gând să te duci?

— Poate se duce la Castelul Urlător - îi răspunse sarcastic Holpers. Îi sunt îndatoraţi până peste cap.

Ignorând ironia din vorbele lor, Magnus Ridolph adăugă liniştit.

— Iar în ceea ce priveşte cele 100 000 de credite ce mi le datoraţi, pentru moment m-aş mulţumi cu un simplu angajament scris prin care să recunoaşteţi că respectiva sumă mi-o veţi achita ulterior. De altfel, printr-o curioasă coincidenţă, aceste 100 000 de credite egalează, aproape, pierderea ce mi-a fost cauzată de falimentul fraudulos al Societăţii Imobiliare de Investiţii a Imperiului Exterior.

See rânji acru.

— Las-o moartă, Ridolph, că s-a învechit... trece-o la profit şi pierderi, da' în coloana din dreapta... aia scrisă cu roşu.

Magnus Ridolph schiţă o înclinare din cap şi se îndepărtă.

Privindu-l cum se duce, Holpers întrebă cu vocea lui nazală de scapet:

— Tu chiar crezi că pleacă?

Iar See îi răspunse cu năduf:

— Nu văd de ce ar pleca. E doar în interesul lui să rămână. Dar astea o sută de mii de credite tot n-o să le pupe în vecii vecilor.

— Eu unul, sper să plece; tipul ăsta mă calcă pe nervi. Încă o chestie ca asta şi suntem pe drojdie. Şase sute de mii de credite... o grămadă de parale pierdute aşa, cât ai zice peşte!

— Las' că-i recuperăm noi... Poate "aranjăm" şi noi o bătălie, două.

Trăsăturile chipului lui Holpers se alungiră şi bărbia îi tremură, abia reuşind să articuleze:

— Nu cred că-i cea mai bună soluţie. Dacă ne trezim pe cap cu Controlul Commonwealth-ului?...

— Ptiu! - scuipă See dispreţuitor. Controlul, controlul... ce-o să ne facă? Clark nu-i decât o curcă plouată!

— Bine, dar...

— Las' pe mine!

Odată discuţia terminată, reveniră în hol. Văzându-i, recepţionerul îi chemă, cu gesturi agitate.

— Mr. Ridolph tocmai a părăsit hotelul! Nu-mi dau seama unde o să...

Cu o mişcare imperativă a mâinii, See îl făcu să-şi înghită restul vorbelor şi adăugă apăsat:

— După mine, n-are decât să se culce sub un arbore-totem, dacă are chef!...

Magnus Ridolph îşi alese fotoliul cel mai confortabil din salonul lui Everley Clark, se instală şi-şi aprinse o ţigaretă. Clark îl observă cu o expresie prudentă şi, în acelaşi timp, încăpăţânată.

— Mda, cum s-ar zice, am obţinut o victorie tactică şi totodată am suferit o înfrângere strategică - constată Magnus Ridolph pe tonul unei conversaţii mondene.

Clark se încruntă cu un aer jenat.

— Chiar că nu mai înţeleg nimic. Aş fi zis că...

— Am reuşit să slăbim puterea financiară a Hanului din Valea Umbroasă şi, totodată, i-am cauzat pagube serioase. Dar lovitura n-a fost decisivă şi cei doi şnapani îşi pot face încă de cap. Eu n-am putut încasa cele 100 000 de credite şi, în plus, a trebuit să părăsesc principalul câmp de luptă. Din acest unghi de vedere, suntem îndreptăţiţi să apreciem că obiectivele noastre minimale n-au fost îndeplinite.

— Ei bine - zise Clark - ştiu că este greu să accepţi înfrângerea, dar, în ce ne priveşte, noi am făcut tot posibilul şi nu cred că altcineva ar fi reuşit mai mult. Luând în considerare poziţia mea, poate că ar fi bine să...

— Numai dacă situaţia ar rămâne în această fază - i-o tăie scurt Magnus Ridolph - am avea oarecare motive de demobilizare. Însă mi-e teamă că See şi Holpers sunt mult prea afectaţi de pierderi ca să se rezume numai la atât.

Everley Clark îl privi neliniştit cu coada ochiului.

— Dar ce naiba mai pot face? În ce mă priveşte, eu n-o să...

Magnus Ridolph clătină grav din cap.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că See şi Holpers m-au acuzat de a fi cel care a provocat exploziile ce-au provocat derute în rândurile Castelului Podgoriei. A-mi admite

culpabilitatea ar fi fost o naivitate; desigur, am afirmat sus şi tare că n-am făcut aşa ceva. Le-am spus că n-am avut o asemenea ocazie şi că, pe de altă parte, controlul ecologic care mi-a verificat bagajele la bordul navei “HESPERORNIS” poate depune sub jurământ că n-am adus vreun produs chimic. Sper ca protestul meu să fi fost suficient de convingător.

Evereley Clark îşi încleştă neliniştit pumnii şi şuieră printre dinţi a pagubă.

Privind gânditor în zare, Magnus Ridolph continuă:

— Sunt însă toate şansele ca tipii să ajungă să-şi pună unele întrebări de o evidenţă zdrobitoare. *“De cine s-a apropiat cel mai mult Magnus Ridolph, chiar de la sosirea sa pe Kokod?” sau “Cine, în afară de Magnus Ridolph, şi-a mai exprimat dezaprobarea faţă de cei de la Hanul din Valea Umbroasă?”*

Everley Clark sări ca ars şi începu să se plimbe nervos prin cameră. Fără a-şi schimba intonaţia, Ridolph îşi continuă monologul.

— Şi există toate temeiurile să cred că toate aceste întrebări, precum şi răspunsurile ce nu vor întârzia să şi le dea, vor constitui argumentarea plângerii pe care o vor înainta inspectorului-şef de pe Methedeon.

Clark se lăsă să cadă într-un fotoliu şi-l fixă pe Magnus Ridolph cu o privire sticloasă.

— De ce dracu' te-am ascultat? - şopti el cu o voce albă.

Magnus Ridolph se ridică la rândul său şi, mângâindu-şi barba căruntă, începu şi el să măsoare cu paşi rari camera.

— Un lucru este cert: evenimentele n-au luat turnura pe care o doream; însă strategii, fie că sunt profesionişti, fie că sunt amatori, trebuie să ştie să suporte încercările potrivnice, ocazionale sau nu.

— Ce încercări, care încercări! - zbieră Clark. *EU* m-am nenorocit! *EU* voi fi dat afară! *EU* voi fi radiat din evidenţele Controlului!

— Un bun strateg trebuie să aibă supleţe de spirit - rosti Magnus Ridolph. Acum trebuie să ne modificăm unghiul de atac; obiectivul nostru prioritar este acum evitarea dizgraţiei şi concedierii care te pândesc... precum şi alte consecinţe posibile.

Clark îşi trecu mâna peste faţă.

— Dar... mai putem face oare ceva?

— Mi-e greu s-o spun, dar... mare lucru, nu! - îi răspunse cu seninătate Magnus Ridolph.

O vreme fumă în tăcere, clătinându-şi când şi când capul cu un aer gânditor. În cele din urmă şopti ca pentru sine:

— Ar exista totuşi un unghi de atac, care ar putea fi fructificat. Da, cred că întrevăd o rază de lumină...

— Ce? Cum? Care? Doar n-ai de gând să mărturiseşti?

— Nu - îi răspunse Magnus Ridolph. N-o să câştigăm mare lucru, dar totuşi vom câştiga ceva prin acest şiretlic. Singura noastră speranţă este să-i discredităm pe cei de la Han. Dacă reuşim să demonstrăm că indivizii aceştia nici vorbă să aibă la inimă interesele indigenilor de pe Kokod, putem considera că am realizat deja mult în contracararea afirmaţiilor lor.

— Bine, bine, dar...

— Dacă am putea intra în posesia unei dovezi zdrobitoare... spre exemplu, că See şi Holpers se folosesc fără scrupule de poziţia lor pentru a-i brutaliza pe indigeni, atunci... atunci acţiunea noastră ar fi justificabilă.

— Da, ai dreptate. Numai că ideea mi se pare aşa... irealizabilă. Pentru că See şi Holpers şi-au dat întotdeauna silinţa să evite asemenea situaţii.

— Nu mă-ndoiesc. Hm!... cum denumesc indigenii Hanul din Valea Umbroasă?

— Castelul Marii Curţi.

— Concluzia mi se pare evidentă: trebuie să facem în aşa fel încât un conflict să aibă loc pe teritoriul Hanului din Valea Umbroasă, iar See şi Holpers să fie obligaţi să ia măsuri coercitive violente împotriva războinicilor kokodieni.

5.

Everley Clark îşi clătină din nou capul.

— Treabă al naibii de dificilă! Am impresia că dumneata nu sesizezi bine psihologia acestor triburi. Ele sunt în stare să se bată până la moarte pentru capturarea stindardului reprezentativ al unui alt Castel - adică grefonul ăla nenorocit al arborelui-totem - dar nu vor accepta niciodată să se lase incitate, sau provocate, sau influenţate în vreun fel.

— Hm... mda... - zise Magnus Ridolph. În acest caz, poziţia noastră este fără speranţe.

Făcu câţiva paşi şi se opri în faţa colecţiei de scuturi, a lui Clark.

— Să vorbim atunci despre lucruri mai plăcute.

Everley Clark păru să nu-l fi auzit.

Magnus Ridolph mângâie cu un gest respectuos unul din scuturi.

— Ce tehnică remarcabilă, absolut unică, din câte ştiu eu. Presupun că irizaţia aceasta oranj este datorată vreunei argile colorate?

Everley Clark bolborosi ceva de neînţeles.

— O expoziţie remarcabilă, într-adevăr! - supralicită Magnus Ridolph. Presupun că, fără îndoială, dacă afacerea noastră va evolua spre un final nefericit, vă vor permite să vă împodobiţi, după propriul gust, pereţii celulei din penitenciarul regional.

— Crezi că asta m-aşteaptă? - îngăimă stins Everley Clark.

— Sincer să fiu, sper că nu - răspunse Ridolph după o clipă de gândire. Dar nu văd ce am putea face ca să evităm un asemenea final, deşi... (îşi ridică degetul mic)... deşi...

— Deşi ce? - cârâi Clark.

— E simplu, domnule, ridicol de simplu... cum de nu ne-am gândit...

— La ce? La ce? Pentru numele lui Dumnezeu, hai, spune odată!

— La o metodă sigură de a-i convinge pe războinicii indigeni să atace Hanul din Valea Umbroasă.

Clark se dezumflă dezamăgit.

— Da? Şi, mă rog, cum asta?

— Hanul din Valea Umbroasă sau, mai bine zis, Castelul Marii Curţi îi va provoca pe războinicii de pe Kokod la luptă.

Expresia feţei lui Clark reflectă confuzia cea mai completă.

— Ceeee? Nici vorbă! Holpers şi See n-o să facă niciodată...

Magnus Ridolph se ridică.

— Hai să mergem - răsună vocea lui hotărâtă. O s-o facem noi în locul lor.

Magnus Ridolph şi Clark o luară înl ungul Ţărmului Cochiliilor. În dreapta lor clipocea molcom oceanul siniliu, iar în stânga începeau contraforturile Colinelor Ascunse. Undeva, în spate, se înălţa magnificul arbore-totem al Castelului Cochiliilor, iar în faţă - la fel de impresionant - cel al Castelului Stâncii Marinei, spre care îşi îndreptară paşii. Pe plajă, cohorte de tineri războinici desfăşurau manevre de instrucţie; veteranii sutelor de bătălii - acum invalizi, anchilozaţi sau gârboviţi de vârstă - coborau din pădurile învecinate încărcaţi cu mănunchiuri de prăjini pentrui suliţe. În faţa porţii de acces în Castel se zbenguiau în praf ca nişte şoricei zeci de pui neastâmpăraţi.

Clark rupse tăcerea cu o voce răguşită:

— Nu-mi place, da' nu-mi place chiar de loc... Dacă se află...

— O asemenea supoziţie are la bază vreo argumentaţie logică? - îi răspunse printr-o întrebare Magnus Ridolph. Nu eşti dumneata singurul pământean care vorbeşte limba kokodiană?

— Dar dacă o să fie morţi... sau un masacru...

— Ipoteza mi se pare mai mult decât improbabilă.

— Dar nici imposibilă... Gândeşte-te numai la toţi războinicii ăştia... Ei vor suporta consecinţele...

Magnus Ridolph îi răspunse pe tonul cu care s-ar fi adresat un copil încăpăţânat.

— Dragul meu, dar ţi-am explicat doară odată.

— Bine, bine, o să beau cupa pân' la drojdie... Dar să ne ferească Dumnezeu...

— Hai, nu mai fii aşa!... - continuă Magnus Ridolph pe acelaşi ton didactic. Trebuie să abordăm problema cu încredere. Să faci apel la bunăvoinţa dumnezeirii, încă înainte de a te apuca de treabă, nu slujeşte deloc la ridicarea moralului... Mai bine spune-mi care-i ceremonialul declaraţiei de război?

Clark îi arătă un scut de lemn, ornamentat cu un motiv extrem de complicat.

— Ăsta-i Scutul Legal. Acum îmi mai trebuie... asta... acum uită-te la mine.

Înşfăcă o suliţă din mâna unui războinic nedumerit şi, ridicând scutul, lovi în el ca într-un gong, producând un sunet de o muzicalitate surdă. Apoi, Clark se dădu un pas înapoi şi începu să emită fluierăturile nazalizate ca de cimpoi ale limbii kokodiene.

Vreo zece războinici, arborând o mină indiferentă, ieşiră în poarta Castelului, părând să-l asculte cu atenţie.

Clark îşi încheie discursul întorcându-se şi aruncând un pumn de ţărână către monumentalul arbore-totem al Castelului Stâncii Marine.

Războinicii rămaseră impasibili, însă din interiorul arborelui-totem se revărsă un torent de silabe şuierate. Clark răspunse îndelulng, apoi, făcând stânga-mprejur, reveni lângă Magnus Ridolph. Fruntea îi şiroia de transpi-

rație când rosti:

— Bun. O făcurăm și p-asta. A rămas pentru mâine dimineață, la Castelul Marii Curți.

— Perfect! - îi răspuse hotărât Magnus Ridolph. Hai acum la Castelul Cochiliilor, apoi la Castelul Stânca râului și, după aceea, la Castelul Râpei Curcubeu.

— O să iasă un tărăboi la scară planetară! - mârâi Clark.

— Întocmai! După vizita la Râpa Curcubeu, te-aș ruga să mă lași la Hanul Văii Umbroase, unde mai am de pus la punct un mic detaliu.

Clark îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ce detaliu?

— În orice situație trebuie să fii un om practic, îi răspunse Magnus Ridolph. După câte am înțeles, un accesoriu este absolut indispensabil oricărui trib aflat în război pe kokod - acel stindard parolă, acel grefon sacru, pentru a cărui capturare își concentrează inamicul forțele. Cum nu putem avea pretenția ca See și Holpers să ne furnizeze unul, am să mă ocup de asta eu însumi.

Ridolph urcă Valea Umbroasă cu un aer distrat și se apropie de hangarul ce adăpostea forțele aeriene ale hotelului. Rămânând în umbra fantasticilor arbori kokodieni, numără șase vehicule: trei pentru transport mărfuri, două aerotaxiuri (de tipul celui care îl dusese la Stația de Control) și un sclipitor aparat de sport roșu, în mod evident proprietatea celor doi șnapani, See și Holpers.

Nu se vedea nici picior de mecanic sau pilot; probabil erau la masă. Magnus Ridolph se apropie agale, fluierând printre dinți o melodie numai de el știută. Apoi tăcu brusc și-și acceleră pașii. Protejându-și delicat degetele cu o bucată de cârpă, săltă capota fiecăruia dintre transportoare și subtiliză la iuțeală câte o piesă, după care procedă la fel și cu aerotaxiurile. Ajuns în fața vehiculului sport, se opri și-i admiră liniile suple.

— Splendid, pur și simplu, splendid! - murmură el. Este, fără îndoială, exact ce-mi trebuie.

Desen de Radu Gavrilescu

Glisă portiera și aruncă o privire în interior. Cheia de contact lipsea.

În spatele lui se auziră niște pași apropiindu-se.

— Hei! răsună o voce guturală. Ce cauți la mașina domnului See?

Magnus Ridolph făcu, fără grabă, doi pași înapoi.

— Așa, la prima strigare - zise el - cam cât ar costa jucăria asta?

Mecanicul se opri lângă el furios și, în același timp, bănuitor.

— Destul ca să-ți pierzi tot timpul întreținându-l.

Magnus Ridolph îi aruncă o privire piezișă.

— 30 000 ar merge?

— 30 000 pe Pământ. Dar aici suntem pe Kokod.

— Eu ziceam să-i ofer lui See 100 000 de credite.

Mecanicul clipi surprins.

— Ar fi nebun să refuze.

— Asta ziceam și eu - oftă Magnus Ridolph. Dar,

mai întâi de toate, aş vrea s-o simt un pic la drum. Mie mi se pare că a fost cam neglijată.

Îi răspunse un muget de indignare.

— Asta-i bună! Nici vorbă!

Magnus Ridolph se încruntă.

— Eşapamentul dă în mod sigur rateuri. Se vede cât de colo, după cât este de afumat.

— Nici vorbă! - aproape că strigă mecanicul. Eşapamentul ăsta toarce ca o pisică!

Ridolph clătină sceptic din cap.

— Nu-mi pot permite să-i ofer lui See asemenea sumă de bani pentru o maşină de care nu-s sigur c-ar fi bună... Păcat de nervii pe care o să şi-i facă când va auzi că a ratat vânzarea.

Mecanicul schimbă placa.

— Dar vă spun că eşapamentul e bun, credeţi-mă... O clipă, staţi să v-arăt.

Scoase din buzunar un mănunchi de chei, alese una şi o introduse în contact. Vehiculul vibră surd şi se ridică la câteva palme de sol, gata de zbor.

— Vedeţi? Ce v-am spus eu? Totu-i O.K!

— Mda, la prima vedere aşa s-ar părea - zise Magnus Ridolph pe un ton nu tocmai convins. Bine, telefonează-i atunci lui Mr. See şi spune-i că am luat aparatul pentru un zbor de probă, aşa, ca ultimă verificare...

Mecanicul se uită la Ridolph cu o privire năucă, apoi, ca în transă, se îndreptă spre microfonul fixat în perete.

Magnus Ridolph sări în fotoliul de comandă. În spate, îl auzea pe mecanic cum strigă în microfon.

— Mr. See, domnu' ăla care vrea să cumpere maşina, v-o ia pentr-un zbor de încercare. Să nu-l credeţi dacă vă spune ceva de eşapament, că totu-i în ordine. Mai ales nu lăsaţi la preţ... Ce?... Sigur că-i aici!... Păi el a zis aşa... Seamănă aşa, c-un fel de tip d-ăia de pe vremuri, c-o bărbiţă ca de ţap...

Zbieretele care-i ajunseră prin microdifuzor, îl făcură să sară ca ars. Se întoarse fulgerător spre locul unde, acum câteva clipe, se aflau Magnus Ridolph şi elegantul vehicul aerian.

Amândoi se volatilizaseră.

D-na Chaim o trezi mai devreme ca de obicei pe prietena ei cu cap de păun, respectiv pe d-na Borgage.

— Grăbeşte-te, dragă Altamira; deunăzi am ajuns atât de târziu, că am pierdut cele mai bune locuri în vehiculul de observaţie.

D-na Borgage se arătă receptivă la sugestie şi-şi scurtă la maximum toaleta de dimineaţă; împreună, cele două matroane îşi făcură apariţia în holul hotelului. Printr-o curioasă şi inexplicabilă coincidenţă, amândouă îmbrăcaseră taioare de un verde-fumuriu închis, culoare care - după opinia fiecăreia dintre ele - nu-i venea deloc bine celeilalte. Făcură un mic popas în faţa afişului anunţând războiul zilei, pentru a verifica cotele, şi apoi intrară în salonul de mese. Dejunară în grabă, apoi, se îndreptară spre platforma de plecare. D-na Borgage, care se oprise o clipă să-şi tragă sufletul, îşi ridică involuntar privirea şi rămase cu gura căscată de uimire uitându-se la acoperişul hotelului. D-na Chaim, care grăbită i-o luase înainte, îi aruncă peste umăr:

— Haide, dragă, odată! Acum ţi-ai găsit să admiri hotelul?

D-na Borgage întinse degetul şi îngăimă:

— Uite-l pe tipul ăla pisălog... Pe Ridolph... Nu înţeleg ce caută pe acoperiş... Parcă ar fixa un fel de creangă...

D-na Chaim pufni dispreţuitoare:

— Parcă înţelesesem că direcţia l-a dat afară.

— Dar, în spatele lui, pe acoperiş, nu-i cumva aerocabrioleta domnului See?

— Habar n-am - îi replică d-na Chaim. Nu mă pricep deloc la drăcoveniile astea.

Şi odată spuse acestea, se întoarse şi o porni cu paşi hotărâţi către platforma de îmbarcare, urmată în grabă de d-na Borgage.

Însă, din nou interveni ceva care le opri. De astă dată era pilotul, care, cu hainele în dezordine, cu faţa plină de vânătăi şi zgârieturi, se ciocni de ele în plin, mai să le dea jos, le îmbrânci şi-şi continuă goana, fără să-şi mai ceară scuze.

D-na Chaim explodă de indignare.

— Ei, poftim! Asta le-ntrece pe toate!

Apoi continuă, urmărindu-l din ochi pe pilot.

— Ai înnebunit sau ce dracu?!...

D-na Borgage, care încerca să ghicească motivele agitaţiei pilotului privind în direcţia de unde venise acesta, scoase un ţipăt strident.

— Ce s-a mai întâmplat, dragă! - se răsti la ea iritată d-na Chaim.

— Uită-te şi tu! - îi răspunse d-na Borgage, încleştându-i braţul cu degetele ei osoase.

6.

În cursul anchetei oficiale care avu loc ulterior, Everley Clark - agent al Controlului Commonwealth-ului - consemnă următoarea depoziție, aparținând unuia dintre martorii oculari:

"Eu sunt Joe-234, infanterist, comandant al Brigăzii a 15-a, aflat în serviciul neînfrântului Castel al Cochiliilor.

Noi suntem obișnuiți cu tertipurile din Castelul Topazelor și cu șiretlicurile prăpădiților din Castelul Tronului Stelar; iată de ce ambuscada pregătită de războinicii uriași din Castelul Marii Curți nu ne-a găsit nepregătiți.

Apropiindu-ne conform ordinului de dispozitiv nr. 17 am încercuit platforma ocupată de mai multe mașini zburătoare, unde am identificat prezența unei iscoade. În scurta luptă care a urmat, am scărmănat-o bine cu bastoanele, obligând-o să se retragă precipitat către ai săi.

Continuându-ne înaintarea, am întâlnit prima linie de apărare, constând din doi războinici, mai degrabă ineficaci, echipați cu niște uniforme de culoare verde. I-am burdușit bine și pe aceștia, aplicând prevederile Convenției nr. 22, valabilă pentru ciocnirile pe timp de zi.

Scoțând niște țipete teribile, cei doi războinici au bătut și ei în retragere, încercând să ne atragă către pozițiile pregătite din timp de inamic, în însăși interiorul Castelului. Sus de tot, pe acoperișul Castelului, era perfect vizibil stindardul de luptă al uriașilor. Măcar din acest punct de vedere nu încercau să ne înșele!

Problema noastră strategică era clară: găsirea celor mai bune soluții de lichidare a rezistenței și de ajungere pe acoperiș.

Ne-am hotărît pentru un asalt frontal și s-a dat ordinul de atac. Brigada a 15-a a fost prima care a reușit străpungerea liniei exterioare de apărare, linie constând dintr-un rând dublu de panouri de sticlă groasă, pe care le-am spart cu niște bolovani. În interior am întâlnit rezistența îndârjită a apărătorilor, ceea ce ne-a făcut să batem temporar pasul pe loc.

În acest moment a survenit o diversiune sub forma apariției trupelor Castelului Stâncii Râului, care - după cum am aflat ulterior - fusese provocat la luptă de imprudenții uriași pentru aceeași zi. Războinicii Stâncii Râului au pătruns prin mai multe uși șubrede, aflate pe latura dinspre munte a Castelului și, în acel moment, războinicii Marii Curți au violat prevederile Convenției nr.22, care stipulează lovirea adversarului exclusiv cu prăjina lănciei. A fost un act rușinos și scandalos! Ne-au bombardat cu oale, tigăi și farfurii! Conform cutumei imemoriale, în aceste

condiţii am fost autorizaţi să le răspundem şi noi în acelaşi fel.

Constatând eşecul tacticii adoptate, apărătorii s-au retras într-un bastion interior, scoţând înfiorătoare urlete de război.

Am ordonat atunci instalarea asediului. Abia în acel moment uriaşii au început să-şi dea seama de consecinţele nemaipomenitei lor aroganţe, căci ei nu-i provocaseră doar pe războinicii Castelelor Cochiliilor şi Stâncii Râului, ci şi pe cei ai redutabilelor Castele ale Râpei - Curcubeu şi ale Stâncii Marine, învingătoare în războaiele cu Castelul Trandafirilor şi Castelul Prăpastiei Întunecate. Războinicii de la Stânca Marină, având în frunte temuta Legiune a Lăncierilor, au pătruns printr-o intrare secretă, în timp ce unitatea de elită a avangărzii speciale a Râpei-Curcubeu a ocupat, după lupte grele, holul principal al Marii Curţi.

În acest timp, aveau loc aprige angajamente corp la corp într-una din sălile destinate preparării hranei uriaşilor, în cursul cărora - din nou - războinicii Marii Curţi au încălcat repetat Codul, aruncând lichide, paste şi pulberi, procedee pe care ingenioşii combatanţi ai Cochiliilor s-au grăbit să le imite.

Am ordonat credincioasei Brigăzi a 15-a să se degajeze şi să iasă la exterior, în speranţa găsirii unei căi de acces pe acoperiş, care să ne permită capturarea stindardului Marii Curţi.

Acum armatele Cochiliilor, Stâncii Râului, Râpei-Curcubeu şi Stâncii Marine încercuiseră complet Castelul Marii Curţi, privelişte magnifică ce-mi va rămâne în memorie, cel puţin până în momentul în care îmi voi depune lancea.

În ciuda tuturor eforturilor noastre, onoarea capturării drapelului inamic i-a revenit unei curajoase patrule a Stâncii Marine, care a escaladat un copac şi, de acolo, a sărit pe acoperiş şi şi-a adjudecat trofeul. Apărătorii, ignorând că stindardul fusese capturat, ori hotărându-se să nu ţină seama de asta, au comis o nouă violare a Codului, de această dată împroşcându-ne cu trombe de apă. La viitoarea ciocnire armată între Castelul Cochiliilor şi Castelul Marii Curţi, voi cere imperios adoptarea unei Convenţii permiţând utilizarea tuturor armelor, în caz contrar, ne vom afla într-o stare de inferioritate.

Victorioasă, armata noastră împreună cu trupele Pietrei Marine, Râpei-Curcubeu şi Stâncii Râului, s-a regrupat în formaţia obişnuită şi toată lumea s-a întors la Castelul său, în ordinea corectă de deplasare. Tocmai în momentul plecării, marele Castel zburător al Cometei Negre a coborât din cer şi din el s-au revărsat nenumăraţi războinici veniţi în sprijinul celor de la Marea Curte. Cu toate acestea, n-au mai avut loc alte operaţiuni (nici măcar de urmărire), astfel încât am putut ajunge, fără probleme, la bazele noastre pentru a sărbători victoria prin ceremoniile rituale."

Căpitanul Bussey, comandantul navei "ARCHAEORNYX" aparţinând Companiei de călătorii "Phoenix", sosise chiar în momentul în care trupele războinicilor Kokod începuseră retragerea.

Contemplând uluit pagubele, nu-şi putu stăpâni o exclamaţie deloc academică.

— Să mă ia dracu' dacă pricep ce se întâmplă aici!

Julius See, gâfâind, plin de sudoare şi de vânătăi, zbieră răguşit la el:

— Dă-mi, dom'le, nişte puşti! Un tun!... Ce ai, p-acolo!... Îi distrug!... Îi fac praf!... S-arunc în aer toate muşuroaiele lor împuţite de pe planeta asta nenorocită!...

Holpers îl seconda, agitându-şi braţele slăbănoage.

— Ne-am nenorocit, domnule, ne-au ruinat! Veniţi să vedeţi saloanele, bucătăria, holurile! Totu-i sfărâmat, domnule!

Căpitanul îşi clătină capul nelămurit.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce v-au atacat? După câte ştiu, sunt o specie paşnică... în sfârşit, în relaţiile cu noi, nu între ei.

— Nu ştiu ce i-a apucat, dom'le - zise See la fel de întărâtat. Au sărit pe noi ca tigrii, ciomăgindu-ne cu nenorocitele lor de suliţe... În cele din urmă, i-am pus pe fugă cu furtunurile de incendiu...

— Şi clienţii dumneavoastră? întrebă căpitanul Bussey, brusc curios.

See înălţă din umeri.

— Habar n-am ce s-a mai întâmplat cu ei. Unii au fugit în vale şi au nimerit în mijlocul unei alte armate. Din cele ce-am aflat, au încasat-o la fel ca şi cei rămaşi pe loc la hotel.

— N-am reuşit nici măcar să fugim cu aerovehiculele - se văicări Holpers. Niciunul

n-a pornit...

O voce blândă îl întrerupse, intervenind în discuţie:

— Mr. See, m-am hotărît să nu vă mai cumpăr maşina, aşa că am adus-o înapoi în hangar.

See se întoarse încetişor, furia ce-l cuprinsese iradia o aureolă aproape palpabilă.

— Dumneata!... Ridolph!... Acum încep să înţeleg... - silabisi el ameninţător.

— Pardon?

— Hai! Spune ce-ai de spus! - zbieră See, făcând ameninţător un pas înainte.

Căpitanul Bussey interveni prevenitor.

— Atenţie, See, potoleşte-te!

Dar See îl ignoră şi continuă pe acelaşi ton.

— Hai, spune, ce amestec ai în toate astea!

Magnus Ridolph îşi clătină capul cu un aer de completă nevinovăţie

— Ce-aş putea zice? Am impresia că băştinaşii au aflat că faceţi pariuri pe evenimente care, pentru ei, prezintă o importanţă deosebită şi au hotărît să declanşeze o acţiune punitivă.

Autobuzul cu bănci ornamentale îşi făcu apariţia şi din el coborî, printre alţi pasageri, o doamnă cu un piept impozant, oxigenată, coafată, machiată, parfumată şi bogat înzorzonată.

— A! - exclamă Magnus Ridolph - Mrs. Chickering! Încântat să vă revăd!

— N-am mai răbdat şi m-am repezit până aici - îi răspunse D-na Chickering. Zor, nevoie, simţeam că mor dacă nu ştiu cum evoluează, hm... afacerea noastră.

Julius See se aplecă, brusc interesat.

— Afacere? Care afacere?

Mrs. Chickering îi aruncă o privire dispreţuitoare şi-şi îndreptă atenţia către cele două femei care se apropiau şchiopătând şi văicărindu-se de hotel. Recunoscându-le, nu-şi putu stăpâni uimirea:

— Altamira! Olga! Ce-i cu voi în halul ăsta?...

— Nu-i treaba ta! - i-o reteză scurt d-na Chaim. Mai bine caută-ne ceva să punem pe noi. Pigmeii ăştia îngrozitori ne-au sfâşiat rochiile...

Dezorientată, d-na Chickering se întoarse către Magnus Ridolph.

— Ce se-ntâmplă aici? Să nu-mi spui că...

Magnus Ridolph tuşi diplomatic şi zise:

— Stimată doamnă, dacă sunteţi amabilă, două vorbe în particular...

Apoi trăgând-o deoparte, adăugă:

— Mrs. Chaim şi Mrs. Borgage se numără printre prietenele dumneavoastră?

D-na Chickering se uită peste umăr neliniştită şi răspunse în şoaptă:

— Zău dacă înţeleg ceva. Mrs. Chaim este preşedinta Ligii Femeilor, iar Mrs. Borgage este casiera. Şi nu pricep ce-i cu ele de umblă aşa, în zdrenţe.

Magnus Ridolph tuşi din nou şi-i spuse pe acelaşi ton de taină:

— Păi doamnă, acţionând în conformitate cu instrucţiunile dumneavoastră, le-am facilitat indigenilor prilejul de a da curs liber combativităţii lor native şi, în aceste condiţii, este posibil să fi...

— Martha! - răsună iritată vocea de goarnă a d-nei Chaim. Ce legături sunt între tine şi acest individ?

Am toate motivele să-l bănuiesc că este amestecat până peste cap în acest atac murdar. Uită-te şi tu la el! (continuă ea, din ce în ce mai furioasă). Nu i-au clintit un fir de păr! În timp ce pe noi...

Martha Chickering îşi muşcă buzele.

Dar Olga, draga mea, dânsul este Magnus Ridolph. În baza hotărîrii Adunării noastre de luna trecută, l-au angajat să pună capăt malversaţiunilor cu pariurile de la han.

Iar Magnus Ridolph adăugă cu ingenuitate:

— Drept care, Mrs. Chaim şi Mrs. Borgage, au apreciat că este bine înţeles necesar să se deplaseze personal, pentru a studia situaţia la faţa locului, nu-i aşa?

Cele două doamne nominalizate îl fulgerară cu privirea, iar Mrs. Chaim zise înţepată:

— Dacă tu, Martha Chickering, îţi închipui că Liga Femeilor va sponsoriza matrapazlâcurile acestui ghinj!...

— Stimată doamnă... protestă Magnus Ridolph.

— Dar bine, Olga... i-am promis 1000 de credite pe săptămână!

Magnus Ridolph schiţă din mână un gest dezinvolt.

— Dragă Mrs. Chickering, aş dori ca suma ce mi-o datoraţi să fie utilizată în scopuri de binefacere. Scurta mea şedere pe Kokod s-a dovedit extrem de profitabilă...

— *See!* mugi ameninţător căpitanul Bussey. Potoleşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Uitându-se peste umăr, Magnus Ridolph îl văzu pe See încercând să scape din mâinile căpitanului Bussey.

— Încearcă tu să pui mâna pe parale! - zbieră See la Ridolph, reuşind să se degajeze. Numai să încerci! - repetă strângându-şi nervos pumnii.

— Dar, scumpe domn, am şi pus mâna pe ei!

— N-ai pus mâna pe nimic şi, dacă te mai atingi de maşina mea, îţi rup gâtul!

Magnus Ridolph îl opri cu un gest al mâinii şi zise împăciuitor:

— Cele 100 000 de credite le-am trecut deja la profit şi pierderi, numai că mai înregistrasem alte şase pariuri pe diferite nume de împrumut. Toate au fost deja onorate iar partea ce-mi revine mie personal se ridică la peste 300 000 de credite. Una peste alta, pot considera suma respectivă drept o recuperare a capitalului meu plasat în Societatea Imobiliară de Investiţii a Imperiului Exterior, majorat cu procentajul unui beneficiu cinstit. Trăgând linia, se poate spune că am efectuat un plasament pe cât de avantajos, pe atât de instructiv.

— Ridolph - mârâi See, încrâncenat -, într-o zi o să-ţi...

D-na Chaim, care urmărise din ce în ce mai interesată discuţia, interveni brusc:

— Dacă am înţeles eu bine, vorbeaţi despre Societatea Imobiliară de Investiţii a Imperiului Exterior?

Magnus Ridolph încuviinţă:

— Întocmai. După câte ştiu, Mr. See şi Mr. Holpers constituiau consiliul de conducere.

D-na Chaim făcu doi paşi înainte. Dl. See se încruntă, stingherit; Bruce Holpers schiţă o retragere discretă.

— Staţi aşa! - se răsti d-na Chaim. Am vreo două să vă spun, înainte de a vă cere arestarea!

Magnus Ridolph se întoarse către căpitanul Bussey:

— Presupun că vă întoarceţi, ca de obicei, pe Methedeon, nu?

— Chiar aşa - îi răspunse ironic căpitanul Bussey.

Magnus Ridolph dădu din cap cu subînţeles:

— Cred c-am să urc la bord imediat. Se pare că vor fi multe cereri de bilete pentru zborul de întoarcere.

— Cum doriţi.

— După câte ştiu, cabina nr. 12 este cea mai bună.

— Aşa se spune.

— Ei bine, aveţi, vă rog, amabilitatea să dispuneţi să-mi fie rezervată.

— O.K., Mr. Ridolph.

Magnus privi melancolic piscul dealului:

— Acum câteva minute l-am văzut pe Mr. Pilby galopând pe creastă. Cred că i-aţi face un real serviciu dacă l-aţi informa despre încheierea ostilităţilor.

— Aveţi perfectă dreptate - încuviinţă căpitanul Bussey.

Apoi, amândoi îşi întoarseră privirile la scena ce se derula în imediata lor apropiere. D-na Chaim se agita vociferând la Julius See şi Bruce Holpers; d-na Borgage îşi arăta vânătăile d-nei Chikering. Nimeni nu părea să-i mai acorde vreo atenţie lui Magnus Ridolph.

Acesta înălţă din umeri şi urcă pasarela care ducea la "ARCHEORNYX".

Traducerea:
Mihaela şi Cristian Ionescu

NOTĂ: Această povestire face parte din ciclul "The Many Worlds of Magnus Ridolph", care include următoarele titluri: "Hard-Luck Diggins" (1948), "Sanatoris Short-Cut" (1948), "The Unspeakable Mcinch" (1948; apărută sub titlul "Abominabilul McInch" în revista "Anticipaţia"), "The Sub-Standard Sardines" (1949), "The Howling Bounders" (1949), "The King of Thieves" (1949; apărută sub titlul "Regele Hoţilor" în revista "Anticipaţia"), "The Spa of Stars" (1950), "Cosmic Hotfoot" (1950), "The Kokod Wariors" (1952; apărută sub titlul "Războinicii de pe Kokod" în prezentul număr al "Anticipaţiei") şi, în sfârşit, "Worlds of Origin" (1958).

În numerele viitoare ale revistei noastre urmează să citiţi relatările altor neconformiste anchete conduse de excentricul detectiv filosof Magnus Ridolph, personaj imaginat de Jack Vance - unul din marile nume ale literaturii SF mondiale, a cărui operă se înscrie în tezaurul creaţiilor de excepţie, înnobilând genurile "space opera" şi "heroic fantasy".

Sunt deci în pregătire: "Sanatoriul stelar" ("The Spa of Stars"), "Lovitura de graţie" ("Worlds of Origin") şi "Urlătorii" ("The Howling Bounders").

La revedere, Magnus Ridolph!

Traducătorii

CORNEL ROBU vă prezintă:

PREMII, TOPURI, CLASAMENTE

PREMIUL KURD LASSWITZ

Echivalentul german al premiului american Hugo (Gernsback), Premiul Kurd Lasswitz este, ca şi acela, mai întâi un premiu eponim, omagial, dar având în plus şi valoarea de supremă recompensă premială pentru toate realizările de vârf înregistrate de "gen" (science-fiction, natürlich!), de data aceasta în aria lingvistică şi culturală germană. Această largă reprezentativitate îi este conferită, din capul locului, prin chiar sistemul de selecţie, votare şi atribuire: o temeinică anchetă, întreprinsă prin intermediul unor chestionare trimise anual în acest scop tuturor personalităţilor marcante care se manifestă activ şi profesional în domeniul SF (autori, editori, redactori de reviste, lectori de carte, traducători, graficieni, critici şi recenzenţi etc.), nu numai în Germania, dar şi în Austria şi Elveţia.

Majoritatea categoriilor premiabile sunt rezervate autorilor germani, pentru titluri apărute în anul anterior atribuirii, dar există şi un premiu anume destinat celui mai bun roman străin tradus în limba germană (adică apreciat ca atare de opinia majorităţii respondenţilor germani). Previzibil şi deloc surprinzător, ci doar în ordinea firească a lucrurilor, acest premiu revine, sistematic, unor autori americani sau britanici.

Cât despre patronul eponim al premiului, scriitorul şi filosoful Kurd Lasswitz (1848-1910), cel mai cunoscut "precursor" german în science-fiction, acesta este cunoscut la noi, până acum, numai prin povestirea *Cum l-a răpit Diavolul pe Profesor* (1902; trad. rom. de I.M. Ştefan, în vol. *Odiseea marţiană. Maeştrii anticipaţiei clasice.* Antologie alcătuită şi comentată de Ion Hobana, Editura Minerva, Bucureşti, 1975, colecţia BPT), nu însă şi prin principala sa operă, romanul *Pe două planete (Auf zwei Planeten, 1897)* - un tipic "roman astronomic", aşa cum era acest "gen" cultivat şi cunoscut în toată Europa la sfârşitul secolului trecut şi începutul celui încă prezent, "gen" căruia i-a pus capăt Primul Război Mondial.

1980/1981

Roman: *Die Enkel der Raketenbauer* (Nepoţii constructorilor de rachete) de Georg Zauner

Nuvelă: *Die sensitiven Jahre* (Anii senzitivi) de Thomas Ziegler

Povestire: *Auf dem Grossen Strom* (Pe cursul Marelui Fluviu) de Ronald M. Hahn

Traducător: Horst Pukallus

Grafician: Thomas Franke

Premiu special: Hans Joachim Alpers, Werner Fuchs, Ronald M. Hahn şi Wolfgang Jeschke, pentru *Lexikon der Science Fiction Literatur* (Lexiconul literaturii science-fiction)

1981/1982

Roman: *Der letzte Tag der Schöpfung* (Ultima zi a Creaţiunii) de Wolfgang Jeschke

Nuvelă: *Dokumente über den Zustand des Landes vor der Verheerung* (Documente asupra stării de lucruri din ţară înainte de dezastru) de Wolfgang Jeschke

Povestire: *Ein Paar kurze durch die Zensur geschmuggelte Szenen aus den Akten der Abenteuer & Freiheit GMBH* (Câteva scurte scene sustrase de cenzură din dosarele de la Aventură & Libertate SRL) de Ronald M. Hahn

Traducător: Horst Pukallus

Grafician: Thomas Franke

Premiu special: Wolfgang Jeschke, ca promotor al SF-ului german şi editor al revistei "Heyne Science Fiction Magazin"

1982/1983

Roman: *Im Jahre 95 nach Hiroshima* (În anul 95 după Hiroshima) de Richard Hey

Nuvelă: *Osiris Land* (Tărâmul lui Osiris) de Wolfgang Jeschke

Povestire: *Die Planktonfischer* (Pescuitorii de plancton) de Andreas Brandhorst

Traducător: Michael Kubiak

Grafician: Ulf Herholz

Premiu special: Hans Joachim Alpers, Werner Fuchs şi Ronald M. Hahn, pentru *Reclams Science Fiction Führer* (Ghidul pentru science-fiction publicat de Editura Philipp Reclam, Leipzig, respectiv Stuttgart)

1983/1984

Roman: *Das Sakriversum* (Sacriversul) de Thomas R.P. Mielke

Nuvelă: *Die Stimmen der Nacht* (Vocile nopţii) de Thomas Ziegler

Povestire: *Atem der Sonne* (Suflul Soarelui) de Herbert W. Franke

Traducător: Horst Pukallus

Grafician: Helmut Wenske

Premiu special: Heinrich Wimmer şi Editura Corian, pentru curaj editorial ieşit din comun

Cel mai bun roman străin: *Helliconia: Frühling* (*Helliconia: Spring*, 1982) de Brian W. Aldiss (Marea Britanie)

1984/1985

Roman: *Die Kälte des Weltraums* (Frigul spaţiului cosmic) de Herbert W. Franke

Nuvelă: *Nekyomanteion* de Wolfgang Jeschke

Povestire: *Nur einen Sommer gönnt ihr gewaltigen* (Nu i-a fost dat să fie grozavă decât o vară) de Carl Amery (pseudonim al scriitorului german Christian Mayer.)

Traducător: Horst Pukallus

Grafician: Helmut Wenske

Premiu special: Joachim Körber şi Editura Corian, pentru *Bibliographische Lexikon der utopisch-phantastischen Literatur* (Lexicon bibliografic al literaturii utopice şi fantastice)

Cel mai bun roman străin: *VALIS* (*VALIS*, 1981) de Philip K. Dick (Statele Unite)

1985/1986

Roman: *Endzeit* (Ora sfârşitului) de Herbert W. Franke

Nuvelă: *Traumjäger* (Vânători de vise) de Hans Joachim Alpers şi Ronald M. Hahn

Povestire: *Polarlicht* (Auroră polară) de Reinmar Cunis

Traducător: Lore Strassl

Grafician: Helmut Wenske

Premiu special: Dr. Dieter Hasselblatt, pentru promovarea scenariului radiofonic SF în Germania

Cel mai bun roman străin: *Die Leben des Billy Milligan* (*The Minds of Billy Milligan*) de Daniel Keyes (Statele Unite)

1986/1987

Roman: *Die Wallfahrer* (Pelerinii) de Carl Amery

Nuvelă: *Umkreisungen* (Pe orbită) de Karl Michael Armer

Povestire: *Play Future* (Viitor de sărbătoare) de Rainer Erler

Film/Teatru TV: *News-Bericht über die Reise in eine strahlende Zukunft* (Buletin de ştiri despre o călătorie într-un preastrălucit viitor) de Rainer Erler

Scenariu radiofonic: *Totenfloss* (Pluta morţilor) de Harald Mueller

Traducător: Lore Strassl

Grafician: Klaus Holitzka

Premiu special: "SF-Media"

Cel mai bun roman străin: *Elleander Morning* (*Elleander Morning*, 1984) de Jerry Yulsam (Statele Unite).

1987/1988

Roman: *Die Walke* (Piua) de Gudrun Pausewang

Proză scurtă: *Die Endlosung der Arbeitslosenfrage* (Soluţia finală a problemei şomerilor) de Karl Michael Armer

Film/Teatru TV: *Der Himmel über Berlin* (Cerul de deasupra Berlinului)

Scenariu radiofonic: *Das Penthouse-Protokoll* (Procesul-verbal de la Penthouse) de Carl Amery

Traducător: Lore Strassl

Grafician: Klaus Holitzka

Premiu special: Wolfgang Jeschke, pentru "Das Science Fiction Jahr" (Anul SF)

Cel mai bun roman străin: *Der schöne Schein* (The Glamour, 1984) de Christopher Priest (Marea Britanie)

1988/1989

Roman: *New York ist himmlisch* (New York-ul e dumnezeiesc) de Norbert Stöbe

Nuvelă: *Malessen Mite Biotechnik* de Karl Michael Armer

Povestire: *Der Käse* (Brânza) de Rainer Erler

Film: *Münchhausen*

Scenariu radiofonic: *Jona im Feuerofen* (Iona supus la proba focului) de Wolfgang Jeschke

Traducător: Walter Brumm

Grafician: Helmut Wenske

Cel mai bun roman străin: *Speaker for the Dead* (1986) de Orson Scott Card (Statele Unite)

1989/1990

Roman: *Midas* de Wolfgang Jeschke

Nuvelă: *Siebzehn Sätze* (Şaptesprezece fraze) de Werner Zillig

Povestire: *Wanderlust* (Dor de ducă) de Gisbert Haefs

Film/Teatru TV: nu s-a decernat premiu

Scenariu radiofonic: *Projekt Ichtanthropus gescheitert* (Proiectul Ichtanthropus eşuat) de Dieter Hasselblatt

Traducător: Irene Holicki

Grafician: Dieter Rottermund

Premiu special: Walter Froneberg, primarul din Wetzlar, pentru sprijinul acordat bibliotecii de science-fiction a oraşului

Cel mai bun roman străin: *Life during Wartime* (1987) de Lucius Shepard (Statele Unite)

Date preluate din: *REGINALD'S SCIENCE FICTION AND FANTASY AWARDS. A Comprehensive Guide to the Awards and Their Winners.* Second Edition, Revised and Expanded, by Daryl F. Mallett and Robert Reginald, The Borgo Press, San Bernardino, California, USA, 1991;

şi coroborate cu: Hans Joachim Alpers, Werner Fuchs, Ronald M. Hahn şi Wolfgang Jeschke, *Lexikon der Science Fiction Literatur.* Erweiterte und aktualisierte Neuausgabe in einem Band, Wilhelm Heyne Verlag, München, 1987.

Vitrina literară

Editura **Baricada**

John Brunner - *Telepatul*; 303 pag., 2100 lei.O premiză din care se puteau scoate lucruri mult mai bune.

Editura **Cristian**

Alan Dean Foster - *Star Trek: Jurnalul 3*; 220 pag., 2200 lei. Novelizare.

Alan Dean Foster - *Star Trek: Jurnalul 4;* Novelizare.

Editura **Humanitas** (este că nu vă aşteptaţi?)

Stephen W.Hawking - *Scurtă istorie a timpului;*220 pag., 2850 lei. Ştiinţă popularizată. Deşi nu-i SF, v-o recomand cu toată căldura, fie şi numai pentru că este scrisă de un individ considerat al doilea Einstein (un drăcuşor îmi şopteşte: Zweistein).

Editura **Militară**

L.Ron Hubbard - *Frica*; 178 pag., 2500 lei. Un exemplu tipic al nuvelelor (doar nu v-aţi închipuit că-i un roman??) de teroare şi spaimă din fericiţii ani '30-40. Şi pe acilea era mai bine p-atunci.

Editura **Moldopress**

Ray Bradbury - *Cronicile marţiene.* Cartea cu care Bradbury a devenit celebru în lumea literaturii americane. Istoria apocrifă a cuceririi şi abandonării unui Marte plin de poezie. Recomandată.

Editura **Multistar**

Graham Masterson - *Manitou*; 240 pag., 2290 lei. Horror.

Editura **Nemira**

Ursula K.LeGuin - *Mâna stângă a întunericului;* 238 pag, 2500 lei. Unul din marile romane SF care merită cu prisosinţă un loc printre capodoperele literaturii universale. Pentru români, cartea are un ecou aparte. Recomandată.

Stanislav Lem - *Ciberiada*; 436 pag., 4000 lei. Reeditare (prima ediţie 1976, Editura Albatros), completată cu peste 150 de pagini, conţinând trei nuvele inedite. Nu pot decât să v-o recomand.

Richard Osborne - *Demolatorul*; 170pag., 1800 lei. Novelizare.

A.E.Van Vogt - *Imperiul atomului;* 213 pag., 2200 lei. Vedeţi ce scrie la cartea de dedesubt.

Editura **Neroandria**

Murray Leinster - *Planeta uitată*; 160 pag., 1950 lei. Genul de carte cu recomandare ambiguă: a nu se citi decât sub 14 ani (acu', fiecare cum se simte la minte...).

Editura **RAO**

A.E.Van Vogt - *Cartea lui Van Vogt;* 222 pag., 2500 lei. Nu vi se pare că v-am mai recomandat de vreo trei ori pe autorul ăsta şi tot la editura de faţă? (Să nu-l cumpăraţi, bineînţeles!)

Editura **Vremea**

Ira Levin - *Un copil pentru Rosemary*; 190 pag., 1900 lei. Horror. Un clasic. Evident, după King vi s-ar putea părea desuet. Eu zic totuşi că merită.

A.E.Van Vogt - *Rătăcitori printre stele*; 190 pag., 1900 lei. Am mai discutat de scritorul cu pricina şi vă promit că de acum o să vă anunţ doar titlurile. Şi aşa mi se pare că irosesc mult spaţiu.

Editura **?** (mii de scuze, dar nu mi-am notat!)

Nicolae Stelea - *Astrologul*; 159 pag., 2000 lei. Mai bine nu vă mai deranjam cu ştirea asta, dar încerc să vă învăţ cu ideea că pe lume există şi multe lucruri proaste.

Toma Ritner

- ALEXANDRU MIRONOV
- CRISTIAN LĂZĂRESCU
- ALLEN STEELE
- AUREL CĂRĂŞEL
- JACK VANCE
- CORNEL ROBU
- TOMA RITNER

I.S.B.N. 1220 - 8620